

“MESS ile müzakereler başladı:
Sonucu mücadele belirleyecek!”

Sayfa: 7

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Ekim 2023 / Sayı: 169

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş ve OYAK Renault, Gebze Smart Solar, Tuzla Chen Solar ve HT Solar, Gebze, Dilovası, Çerkezköy ve Avcılar'dan metal fabrikalarından, Tuzla'dan tersane, İzmir'den gıda, Gebze'den kafe işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3-4

Cumhuriyetin 100. yıldönümü: KAYMAĞINI YİYENLER DEĞİL SIRTINDA TAŞIYANLAR KAZANACAK!

Onların cumhuriyeti bizim cumhuriyetimiz

Cumhuriyetin 100. yılındayız. Her şeyden önce bir devrimin 100. yıl dönümüdür. Bu ülke 1908 Hürriyet Devrimi'nin ve 1918-1923 arasındaki devrim (ihtilal) olarak Millî Mücadele'nin sonucunda kurulmuştur. Arkasında 1917'de Ekim devrimi ile kurulan Sovyetlerin sadece tüfekte, mermiyle, altınla verdiği destek değil, aynı zamanda dünya çapında yarattığı devrimci iklim de vardır. Ama Cumhuriyetin 100. yılı kutlamalarına bakın. “Devrim” kelimesi yasaklanmış gibidir. “Böyle gelmiş böyle gider” diyenlerin unutturmaya çalıştığı bir şeydir bu. Kimdir bu devrimi unutturmaya çalışanlar? Cumhuriyetin kaymağını yiyenler... Koçlar, Sabancılar, Ülkerler, Limaklar, Cengizler ve onların emperyalist ortakları... Bir devrim sayesinde, daha doğrusu bir devrime çöreklenerek iktidara geçen ve devrimin en büyük düşmanı olan sınıf! Burjuvazi! Patronlar sınıfı!

Peki, 100 yıl sonra yok mudur bu devrimin sahibi? 100 yıl boyunca cumhuriyeti emeğiyle, alın teriyle sırtında taşıyanlar var. “Böyle gelmiş ama böyle gitmez” diyenler. Padişahın kulu olmaktan çıkıp vatandaş olanlar ve bugün de patronların kölesi olmayı reddedenler. Devrimin meşru mirasçısı olan, önümüzdeki yüzyıla umudu taşıyacak olan sınıf! Proletarya! İşçi sınıfı!

Sınıflardan ayrı, sınıf mücadelesinden azade bir cumhuriyet yoktur, olamaz. Erdoğan çıkmış “Türkiye yüzyılı” diyor. Hangi Türkiye'nin yüzyılı? Hayat pahalılığı içinde her gün yoksullaşan milyonların, asgari ücretle ev geçindirmeye çalışan işçilerin, tefecinin eline düşmüş yoksul köylünün, siftah yapmadan kepenk kapatan küçük esnafın Türkiye'si mi? Her geçen gün daha da semiren, kâr rekorları kıran bir avuç patronun ve para babasının Türkiye'si mi? Erdoğan hakkını arayan kim varsa terörist ilan ederek, grevleri yasaklayarak, cumhuriyetin birikimlerini özelleştirerek, kalanları Varlık Fonu'nda toplayıp haraç mezat satışa çıkararak, NATO'ya ve emperyalizme hizmetkâr olarak, cumhuriyetin şehirlerini sermayeye rant kapısı, emekçi halka tabutluk yaparak ve daha nice icraatıyla bu sorunun cevabını çoktan patronlar sınıfından yana vermiş durumda.

CHP de farklı bir cevap vermiyor. CHP ideolojisinde sınıfların çatışmadığı, birbirini tamamladığı ve birlikte yükselecekleri iddia edilir. Ama CHP de AKP gibi ve iktidar olmuş diğer tüm partiler gibi sadece patronlar sınıfını yükseltmiştir. CHP'nin altı okundan biri devrimciliktir ama işi gücü karşı-devrimciliktir. CHP laiklik konusunda bile patronlar sınıfının çıkarlarında Erdoğan'la buluşuyor. CHP'yi, altı

okundan biri laiklik diye laikliğin bekçisi zannedenleri de daha çok hayal kırıklıkları bekliyor. 100 yıl önce patronlar sınıfı, Türkiye'nin Batı kapitalizmi ile bütünleşmesinde laikliği savunmuştu. Ama artık aynı Batı emperyalizmi Müslümanları hâkimiyeti altında tutmak için Türkiye'den laiklik kadar dincilik yapmasını da bekliyor. Kılıçdaroğlu yanına siyasal İslamcı Davutoğlu'nu, Karamollaoğlu'nu, Babacan'ı oy kazanmak için değil, patronların ve emperyalizmin rızasını kazanmak için alıyor.

AKP ve CHP'nin yanına tüm diğer düzen partilerini de koyabiliriz ve hepsi patronların Türkiye'sinin partileri olarak aynı kefededir. Cumhuriyetin yeni yüzyılında terazinin karşı kefesinde işçi sınıfının ağırlığını koymasının zamanı çoktan gelmiştir. Cumhuriyeti sırtında taşıyanların cumhuriyetin kaymağını yiyenlerle hesabı vardır. Böyle gelmiş de böyle gitmeyecektir. İşçi sınıfının cumhuriyetinde, Türk ve Kürt, yerli ve göçmen, erkek ve kadın, Sünni ve Alevi eşit olacak! İşçi sınıfı cumhuriyeti NATO'dan çıkacak, emperyalist zincirleri kırarak, dünya halklarıyla bütünleşecek! Zengini daha zengin yoksulu daha yoksul kılan kapitalist düzen bitecek. Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin olacak!

Bursa OYAK Renault fabrikası işçileri

Söylenme değil icraat bekliyoruz: Eylemse eylem grevse grev!

MESS ile sendika arasında ilk görüşme gerçekleştirildi. Görüşme de ilk 15 idari maddenin kabul edildiği açıklandı. Sözleşme taslağında 1 Eylül'den itibaren sözleşme imzalanana kadar her ay 5 bin TL yatacağı yazıyordu. Sendika temsilcilerinin dediğine göre ilk görüşmede büyük ihtimal 5 bin TL konusunda anlaşacaklardı. Eylül'ün sonuna doğru para yatar diyorlardı. Sendikanın istediği gibi olmadı. İşverenlerin kendi aralarında anlaşamadıklarından dolayı bir sonraki görüşmeye kaldığını söylediler.

Şube başkanı ve temsilciler fabrika içinde dolaşmaya başladılar. Sendika yönetimi açıklanan taslağı ne kadar çok övmeye çalışsa da fayda etmiyor. Kimse açıklanan taslağı kabul etmiyor. Tek dedikleri şey teşkilatımıza ve taslağımıza sahip çıkalım, arkasında duralım. Başka bir şey bilmiyorlar. Teşkilatın içindeki kişilerin kime çalıştığı, taslağı kimlerle birlikte hazırlandığı belli değil. Fabrikalardaki yapı-

lan anketler hiçbir şekilde taslağa yansıtılmamış. Bu taslak bize değil, işverene kazandırıyor.

Pevrul Kavlak'ın Cumhuriyet gazetesinde verdiği röportajda standartların üzerinde sözleşme yaptığını bahsediyor. Oysa biz ne yaşadığımızı biliyoruz. Önceki dönemlerde her sözleşme işçiler için hüsrarla bitti. Her sözleşme altı ay geçmeden erimeye başladı. İki yılın sonunda yeni sözleşmeye eksi ile başlıyoruz. Tam tersine yıllardır yapılan sözleşmeler standartların altında kaldı. Her on yılda bir ekonomik kriz ile karşı karşıya kaldığımızı, faturanın da işçiye kesildiğini söylüyor. Evet doğru her krizde krizin faturası işçiye emekçiye kesiliyor. Peki sendika bu konuda ne yapıyor?

Mücadele etmek yerine söylendi durdu. Hükümete söylendi, patronlara söylendi. İşçi ve emekçilerin haklarını mücadele ederek kazanmak ve korumak yerine, hükümet ya da patronlarla uzlaşp,

işçilerin çıkarlarını geri plana itti. Hükümetle ya da patronlarla en kötü koşullarda uzlaşmaktan başka bir şey yapmadı. Üç yüz bine yakın üyesi olan sendika başkanına bakın! Grev hakkını kullanmadığından dolayı rahatsız olduğunu dile getiriyor. Grevlerin genel sağlık ve güvenlik gerekçesiyle ertelendiğini (yasaklandığını) bu gerekçenin bizim iş kolu ile alakası olmadığını söylüyor. Ne niyetle yaptığımızı madem biliyorsun elinden tutan mı var? Fabrikalar da işçiler "eylemse eylem, grevse grev" sloganları atarken sendika yönetimi ve temsilciler grev yasaklarını da anlamazsak "yüksek hakem kuruluna" giderse çok düşük zam alırız diyerek yıllarca bizi korkutmaya çalıştılar.

Biz sendika başkanından şunu bekleriz: Hükümet ile patronların yazdığı senaryoda "figüran" olmalarını değil, işçi sınıfı için yüreğini ortaya koyan grev yasağına karşı grev diyerek onurlu bir mücadele vermesini bekleriz!

İstanbul'dan bir metal işçisi

İşçi sınıfı kıdem tazminatına sahip çıkmalıdır!

Merhaba arkadaşlar, ben İstanbul'da metal fabrikasında çalışan bir işçiyim. Hepimizin bildiği üzere ülkemizde bir işsizlik gerçeği var. Bu sayede patronlar istedikleri gibi işçiye mobbing yapabiliyor, işten atmalarla tehdit edebiliyor, keyfi gerekçelerle işten çıkartabiliyor. Patronları bu noktada durdurabilen iki şey var; örgütlülüğü yüksek, sendikali işçiler ve işçinin biriken kıdem tazminatı. Ülkemizdeki sendikalaşma oranı yaklaşık %15. Böyle bir durumda

biz işçiler için kıdem tazminatının ne kadar hayati olduğu ortada.

Ülkemizde on yıllardır gelen her iktidar gözünü kıdem tazminatına dikti. Onlar için kıdem tazminatı "büyümenin" önünde bir engel. Şimdi de kendi yarattıkları ekonomik krizi gerekçe göstererek bu hakkımıza göz diktiler. Krizden çıkış programları adı altında esnek ve güvencesiz çalışmayı dayatıyorlar. Bir de bunu "ikinci emekli maaşı" diyerek süslüyorlar.

Amaçlanan kıdem tazminatını fona devretmek. Fon için işçiden, patrone ve devletten ödeme alınacak diyorlar. Ama biz biliyoruz ki, bir süre sonra patronlar bunu da devletin üzerine yıkacak yani para yine bizim cebimizden çıkacak. İşin içinde bir fon varsa

oradan işçi sınıfına hayır gelmez. İşsizlik fonu patronların yedek banka hesabı gibi çalışıyor. İşsiz kaldığımızda işsizlik maaşı alabilmemiz için türlü türlü kriterleri karşılamamız gerekirken; bu yıl milyonlarca işçi arasından işsizlik fonundan yararlanabilen işçi sayısı sadece 362 bin. Bu yılın ilk beş ayında ise bu fondan işçilere ödenen para 8 milyar iken patronlara 16 milyar lira ödenmiş. Kıdem fonunun akıbetinin de farklı olacağını düşünmek iyi niyetlilik olur.

Kıdem tazminatı işçinin iş güvencesidir, kırmızı çizgisidir. Çalıştığımız işyerinde, gerekirse alanlarda kıdem tazminatını savunmak için elimizden geleni ardımıza koymayalım. Aynı gayrı demeden emeğimize, geleceğimize sahip çıkalım!

Çerkezköy'den metal işçisi bir kadın

Enflasyon farkı için sözleşme beklenmesin

Merhaba arkadaşlar, ben Çerkezköy O.S.B'den bir metal işçiyim. Fabrikada TİS dönemi yaklaşıyor ama TİS görüşmelerinin yapılmaya başlandığı, taslakların oluşturulduğu şu dönemde maalesef ki sendikamız tarafından hiçbir şekilde bilgilendirilmedik ya da biz çalışanlar olarak fikrimiz sorulmadı. Beklentilerimiz göz önünde tutulmadı. Bizim fabrikamızda Türk Metal var. Bizler iş yeri temsilcilerinden bilgi almak istedik fakat gelin görün ki onların da konuyla ilgili bilgisi yok. Bize henüz bilgi verilmedi diye savunmaya geçiyorlar. "Biz işçi sendikasıyız, biz çalışandan yanayız" lafı sürekli ağızlarında ama alınacak zam oranlarını sordüğümüzde da MESS ne alırsa biz de onu alacağız diyorlar.

Bu nasıl bir savunmadır anlamak mümkün değil! MESS'teki oyun bizde de oynanıyor. Normalde sözleşmemiz bir 6 ay daha devam ediyor olsa biz Eylül ayında da enflasyon farkını almış olacaktık. Pekâlâ şimdi de TİS görüşmeleri devam ederken TÜİK'in gerçek olmayan düşük enflasyon rakamları da olsa maaşlara yansıtabilirler. O zaman zaten TİS kazanımı gibi değil, otomatik olarak maaşların nereye geleceğini fabrikadaki işçiler hepimiz götürürüz, sonra TİS'le alınacak zam iyi mi kötü mü karar veririz. Ama buradaki amaçları belli, bu farkla beraber alınacak olan oranı yüksek göstermek için algı oluşturmaya çalışıyorlar sanırım. Bu da yine işçinin cebinden alınan para anlamına geliyor sanırım.

Türk Metal'in patronlara kıyağı da denilebilir. Yapılan taslakların gizli tutulması işçinin haklarının işçiye teslim edilmemesi demek. Taslak metnini alamıyoruz bizler için ne talep edilmiş bilmiyoruz, sendikalıyız ama yalnızız, kendi başımıza mücadele ediyoruz. Ama şimdilik! Önümüzde MESS süreci var. Nasıl ki daha önce koca koca Türk Metal fabrikalarında işçiler, Türk Metal'i aştı, haklarını savundu ve aldı, şimdi de MESS süreci böyle bir yükselişe vesile olabilir. O zaman biz de MESS fabrikası ya da değil fark etmeksizin işçi arkadaşlarımızın mücadelesine sahip çıkacak, onların yakacağı kıvılcımı kendi fabrikalarımıza da taşımak için elimizden geleni yapacağız!

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

Zafer işgalle, grevle geldi! Bu daha başlangıç mücadeleye devam!

Dostlar merhaba. Smart Solar fabrikamızda Toplu İş Sözleşmesi sürecimizi büyük bir zaferle tamamladık ve ilk sözleşmemizi imzaladık. Üç yıla yakındır devam eden büyük bir mücadele sonucunda patronu masaya oturttuk ve hakkımızı aldık. Tabii, bu süreçte sendikalaşmak anayasal hakkımız olduğu halde kolay gelmedi. İşten atma saldırıları, bitmek bilmeyen yetki mahkemeleri ve bu uzun süreçte patronun baskılarına karşı her daim dik durduk ve boyun eğmedik.

Bu süreçte patron fabrikalarına fabrika katarken, kârlarını katlarken bizim hanemize enflasyonla mücadele etmek düştü. Bir de bunun yanında bu kavgaya sahip çıktığımız için, alın terimiz için türlü bahanelerle işten atılma endişesini hep yaşadık.

Ancak Türkiye işçi sınıfının mücadelesi tarihi o kadar zengin ki bu mücadele tarihinden öğrendiklerimizle buralara kadar geldik. İşten atma saldırılarına karşı işgal, baskılara karşı direniş örgütledik. Toplu sözleşme sürecinde patronun uzlaşmaz tavrına karşı yine tek bildiğimiz yoldan ilerledik ve grev kararını fabrikamıza astık.

Grev kararını coşkulu bir şekilde fabrikamıza astıktan sonra patronun

tutumu birden değişti. Grevle giderken gerçekleşen iki görüşmenin sonucunda taleplerimizi ve beklentimizi karşılayan bir sözleşme imzaladık. Yıllardır süren mücadelenin sonucunda işgale, grevle, direnişle kazandık.

Mücadele ile dolu dolu geçen bu yıllar bizim için okul oldu. Hayatımızı nasıl daha güzel hale getireceğimizi, çocuklarımızın boğazından geçen lokmaları nasıl büyüteceğimizi hep beraber öğrendik bu okulda. Bu süreç bize işçi sınıfının kazanmak için tek yolunun mücadele etmek olduğunu öğretti.

Şimdi toplu sözleşmemizle beraber ücretlerimiz, sosyal haklarımız iyileşti. Fabrikamızda büyük bir mücadelenin sonucunda toplu sözleşmeli düzen resmen başlamış oldu. Fakat bu bizler için sadece başlangıç. Sınıf mücadelesi Smart Solar'da kaldığı yerden, örgütlü bir şekilde devam edecek. Fabrika dışında da nerede bir grev, nerede bir direniş olursa biz orada olacağız. Her şeyden daha önemlisi kıdem tazminatı başta olmak üzere kazanılmış haklarımızı gasp etmeye çalışanlara karşı sendikamızla beraber, örgütlü olmanın verdiği güçle alanlarda olacağız! Bizi izlemeye devam edin! İş, aş, hürriyet için tek yol işgal, grev, direniş!

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Patrona yeterince kazandırdık, sıra sınıf mücadelesini kazanmakta!

Merhaba dostlar, yoldaşlar. Geçtiğimiz günlerde Türkiye'nin en büyük sanayi şirketlerini kapsayan ISO 500 listesi yayımlandı. 2017'den beri örgütlü olduğumuz HT Solar firması bu listede tam 109 sıra yukarı çıkarak 200. sıraya yükselmiş. 6 milyar TL net satış gerçekleştirmiş. Ekonomik gidişat sanki toplumun tüm kesimlerini kötü etkiliyor gibi düşünenler bu tabloya iyi baksın. Geçmişteki tüm mücadelelere ve kazanımlarımıza rağmen metal sektörünün örgütlü fabrikaları olarak saatlik ücretlerimiz asgari ücretin bir diş üstünde. Firmamızın asıl sahibi Çin devleti, bu topraklarda darphane gibi para basarken biz ayın sonunu getiremiyoruz, borç döndürecek kredi bile bulamıyoruz.

Tüm bunları hatırlatmakta yarar var çünkü sözleşme görüşmeleri kapıda. Sözleşme dönemleri ne hikmetse Türkiye'de patronların ağlama merhalesine denk gelir, sanki bu gelirler ve kâr rekorları hiç yayınlanmıyormuş gibi, fabrika ha battı ha batacak gibi davranırlar. Bu dönemde üretim hatları yenileniyor, belki bir müddet fabrikamızdaki işçi sayısı üretim ile

orantısız gözükecek, belki de gönüllü çıkışlar ve daralma sözleri kulaktan kulağa yayılacak. Bunlar bizi yanıltmamalı. Türkiye'deki kur gerçeği ve iktidarın sonsuz desteği ile bu memleket ihracatçılar için bir cennet, veriler ortada. Ancak sözleşme dönemi buraların dikensiz gül bahçesi olmadığını da biz onlara göstereceğiz, göstermeliyiz. Son sözleşmemizden bu yana dur durak bilmedik, dünyanın dört bir yanına kurulan güneş paneli tarlaları bizim elimizden geçti. Geleceğin umudu dedikleri yeşil enerjiyi var eden bizleriz. Pandemi dinlemeden, yaz kış demeden ürettik. Sendikamızla birlikte taslağımızı hepimize hayırlı olacak şekilde hazırlıyoruz. Sözleşme sürecini paralel yürüttüğümüz MESS'e bağlı fabrikadaki kardeşlerimizle birlikte tüm sınıfa örnek olacak sözleşmeler imzalamak dileğiyle. İş, aş, hürriyet için işgal, grev, direniş!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Türk, Kürt, göçmen bütün işçiler aynı cefayı çekiyoruz. Bizi ayırıştırma çabalarına boyun eğmeden mücadeleye devam. Gelin canlar bir olalım!

Selam Canlar, Ben Deri Organize Sanayi Bölgesinde bulunan Chen Solar fabrikasında çalışan kadın bir işçiyim. Geçen dönemlerde bir eylem sürecindeydik. Sunduğumuz talepler karşılanacağına sözünü alınca eyleme ara verdik. Tuvalet sayımız artırıldı, mola alanının ve alt kat üretimin havalandırmasının yapımının başlangıç ve bitiş tarihlerini içeren bir takvimi patron fabrikanın her yerine asacak.

Belli bir süre içinde talep ettiğimiz sözler tutulmadığı sürece ve bizdeki bu azim birlik ve beraberlik olduğu sürece hiçbir zaman geri adım atmayacağız. 1,5 ay boyunca her vardiyada üretimi 1 saat aksattığımız bir eylem yaptık. Eylem sürecinde yeri geldi mobingler psikolojik baskılarla karşılaştık ama hiçbir zaman geri adım atmadık.

Ben buradan Smart Solar'daki işçi kardeşlerime seslenmek istiyorum. Ne olursa olsun birlik ve beraberliğimizi bozmalarına izin vermeyin. Biz onlardan ne eksik ne fazla bir şey istiyoruz. Sadece daha güzel

şartlarda, çalışmak ve hakkımız olanı almak istiyoruz. Biz onlara boyun eğdikçe onlara istediklerini vermiş olacağız. Bu süreçte her zaman yanınızda olduğumuzu unutmayın.

Maddi anlamda ücretlerimizi, koşullarımızı biraz daha iyileştirmek adına işçinin yolu mücadeleden geçiyorken Coming işçisinin 76 gündür grevde olması gibi, işçi sınıfının bu anlamda verdiği mücadele devam ediyorken hükümetin kıdem tazminatına saldırısı gündemde. Ben kıdem tazminatına dokunulmasını istemiyorum. O kadar sorun varken bu ülkede işçinin kıdem tazminatına göz dikildi. Neden hep işçi sınıfı ezilerek çalıştırılıyor?

Benim Kürt bir kadın olarak söylemek istediğim bir şey var: Bu sistemde, bu düzende bizi hep ayırıştırma istemişlerdir. Gelin bu düzene karşı çıkalım ve onlara istediklerini vermeyelim. Bu ayırıştırma ancak safımızı ve sınıfımızı bilerek ortadan kaldırılabiliyor. Patronların karşısında ancak böyle güçlü durabiliriz.

Ben bu toplumda hem kadın hem işçi hem de bir Kürt olarak varım ve var olmaya devam edeceğim. Ve Türk, Kürt, göçmen diğer bütün işçi kardeşlerimle aynı cefayı çekiyorum. Sistemin bize dayatmalarına, bizi ayırıştırma çabalarına boyun eğmeden mücadeleye devam. Gelin canlar bir olalım!

Gebze'den metal işçisi bir kadın

Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için!

Merhaba yoldaşlar. Benim fabrikam MESS'li olmasa da bizim gündemimizde tabiki bu önemli sözleşme var. Benim çalıştığım fabrika tesadüfen MESS'in hemen arkasından yeni dönem toplu iş sözleşmesine oturacak. Tedarikçilerimizden ve müşteri firmalarımızdan da MESS'li olanlar var. Hem zamanlama açısından hem de iş ortakları açısından her sözleşme döneminde bir grup madde direkt MESS'ten kopyalanıyor bizde. Bu ortaklık sadece bizim fabrika için değil tabii, herhangi bir fabrikada kaybedilmiş her hak, sermayenin en ufak yeni gasbı, tüm işçi sınıfı için bir geri adımdır. Aynı şekilde kazanılmış her tekil mücadele örneği de sınıfımızın ortak kazanımıdır. Tüm Türkiye işçi sınıfı için yeni çitallerdir. Bu sebeple 140 bin metal işçisi ve ailelerinin ocağına girecek ekmeğin pazarlığının döndüğü bu sözleşmede sendika bürokrasisinin bizlere layık gördüğü sefil zamları kabul etmeyerek, sermayenin ve biz emekçi halkını onlara yem etmekten başka

bir işlevi olmayan kapitalist devletin sopasını kırarak, yeni haklar kazanmak ve cesurca mücadele etmek boynumuzun borcudur. Hepimizin görevidir. Özetle sevgili yoldaşlar, her mücadelenin işçi sınıfı için anlamı "hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için"dir. MESS sözleşmesinde, bu gruba bağlı olsun, olmasın, sendikali, sendikasız fark etmeksizin tüm işçilerin mücadelesi alınabilecek en yüksek zam oranlarında, en iyi kazanımlarda olmalıdır. Yüz binlerce işçinin ve ailelerinin önümüzdeki iki yıl boğazından geçecek ekmeğin pazarlığının döndüğü bu sözleşmede sarı sendikaların "Cumhuriyet Sözleşmesi" diye pazarladığı rezil taslağa karşı çıkmamız gerekmektedir. Sözleşmede anlaşmazlık durumunda açıklanabilecek her türlü grev yasasına karşı çıkmalıyız. Bu durumda yaşayacağımız fiili grevleri sahiplenmeliyiz. Onurlu mücadelemizin yolu bellidir yoldaşlar, sınıf dayanışması! MESS'i ezeceğiz! İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

İstanbul Avcılar'dan bir metal işçisi

Baskılara ve düşük ücretlere karşı tek yumruk olmalıyız!

Merhaba işçi emekçi yoldaşlarım. Ben iki senedir Avcılar'da telefon üretimi yapan bir metal fabrikasında çalışıyorum. Düşük maaşlar, psikolojik baskılar, mobing, yapılan en ufak hataya tutanak tutulması, haksız işten atmalar, tuvalet gibi ihtiyaçlarda dakika tutulması gibi birçok sorun yaşıyorduk. Biz bütün bunlara karşı örgütlendik ve zorlu bir direniş ve mücadele sonucunda sendikamızı fabrikaya soktuk. Bu mücadelemiz sonucunda birçok şey kazandık. Maddi olarak daha iyi bir duruma geldik, ancak ne yazık ki enflasyon ile maaşlarımız tekrar eridi gitti. Şimdi patron da pek zam vermek istemiyormuş. Ayrıca halen yöneticilerin bitmek bilmeyen mobingi, psikolojik baskıları devam etmekte olan bir çalışma ortamındayız. Yeni

işe alınan meslek lisesi stajyerlerini bu fabrika işten atılanların yerine çalıştırıyor. Hem düşük ücret veriyor hem de bir işçi gibi tüm mesai çalıştırıyor. Bunlara itiraz ettiğimizde de tazminat ödememek için istifaya zorlanıyoruz. Ve biz işçi, emekçi bir yumruk olmadan patrondan istediklerimizi alamayız. Biz istemezsek vermezler. Biz birlik ve beraberlik içinde olmalı ve patronların sandalyesini devirmeye çalışmalıyız. Kendi fabrikamızda yeni sözleşme dönemi yaklaşırken tüm işçi-emekçi sınıfına birlik ve beraberliğimizi hiçbir zaman kaybetmememiz gerektiğini duyurmak istiyorum. Bu kötü baskılara, düşük ücretlere, kötü muamelelere karşı işçi sınıfının büyük bir zafer olması için tek yumruk olmaya çağırıyorum.

Bursa TOFAŞ fabrikasından bir işçi

Toplu sözleşme görüşmeleri neden canlı yayınlanmıyor?

2023 toplu sözleşmesinin ilk oturumları başladı. Taslak, ankette yaptığımız gibi olmadığı için kimse taslağı tam olarak benimsemiyor. Kendilerinin yaptığı taslağın tamamını bile alsalar, işçilerin çok da mutlu olmayacağını biliyoruz. Sendika yönetiminin taslağın tamamını alacaklarına da güvenimiz yok. Türk Metal sendikasının kısa zamanda sözleşmeyi tamamlaması da zor görünüyor.

Zaman uzadıkça maddi olarak sıkıntıya düşeceğiz. İşçiler fazla uzamasını istemiyor, herşeye zam üstüne zam gelirken bizlerin maaşı ekonomik koşullarda eriyor. Vergi yükü de binince maaşlar neredeyse asgari ücret seviyesine geliyor. Geçinmek daha da zorlaşacak. Sendika da buna bakıp

oldubittiye getirip patronların istediği anlaşmayı kabul edebilir. Böyle bir şeyi asla kabul etmeyiz. Bu durumu düşünerek sözleşme konusunda hepsini almaları için baskı yapmalıyız.

Görüşmelerde ne olup bittiğini kapalı kapılar arkasında neler konuşulduğunu tam olarak bilmiyoruz. Görüşmeler neden canlı yayınlanmıyor. Teknoloji çağındayız canlı olarak yapılabilir. Sözleşme görüşmelerinde sürecin içinde olmalıyız. Biz işçiler için her sözleşme önemli, ama bu sözleşme çok daha büyük önem taşıyor.

Hükümet gerçek enflasyonu yansıtmadığı gibi artan gıda ve temel ihtiyaç ürünlerine gelen zamları da durduramıyor. Taslağa özel sosyal haklar da eklenmeli özellikle gıda yardımı,

mesailer %200 olmalı, eşlere çocuklara sağlık sigortası, hatta kira yardımı yapılmalıdır. Özellikle ekonomik ve enflasyon durumundan dolayı artık sözleşme süresi de 2 yıl değil, 1 yıl yapılmalıdır. Yüzyılın zammını aldık, diye manipüle edip daha önce yaptıkları gibi 3 yıla çıkartmaya falan kalkarlarsa buna da asla izin vermemeliyiz. Eğer böyle bir şey olursa işçilerin tepkisi 2015'deki metal fırtınadan daha yüksek olacaktır!

Dilovası'ndan bir metal işçisi

Ne Mehmet ne Gaye, tek çare sınıf siyasetinde birleşmek!

Merhaba dostlar. Ben Dilovası'nda çalışan bir metal işçisiyim. Eylül ayında Orta Vadeli Program 2024-2026 (OVP) açıklandı. Açıklanan programa göre istibdadın önümüzdeki üç yıldaki dört temel hedefi "afet yaralarının sarılması; enflasyonun tek haneye düşürülmesi; yatırım, istihdam, üretim ve ihracat perspektifinde büyüme ve istihdamın devam ettirilmesi ve sosyal adalet ve refahının güçlendirilmesi" olarak sıralanıyor. İstibdadın, rasyonel yani akılcı politikalara dönüş yeni ekonomi politikasının sloganı. Demek ki önceki politika akılcı değildi. Ne diyordu faizle ilgili Erdoğan? "Nas var! Bir Müslüman olarak naslar neyi gerektiriyorsa onu yapmaya devam

edeceğim. Faiz sebep, enflasyon sonuç..." Merkez Bankasının başına getirdiği Hafize Gaye Erkan "nas" falan dinlemeden "akılcı politikalar" sloganı ile ekonomide faiz artışına gitti. Nas' a ne oldu şimdi? Eskiden akıl dışı şimdi sözde akılcı politikaları yüzünden işçi sınıfının çektiği ekonomik sıkıntılara yeni yükler bineceği gün gibi ortadadır. OVP ile enflasyonla, işsizlikle, vergilerle, zamlarla her yolla işçiye emekçiye krizin faturasının kesileceği belli. Krizi yaratan biz miyiz yoksa işçisine Türk Lirası ile ödeme yapıp, emeğin ürettiklerini dolarla euroyla satarak büyük kârlar edinen patronlar mı? Son 1,5 yılda 750 milyar lira kâr eden bankalar mı, istibdadın MB

ve Hazine'den kur korumalı mevduat aracılığıyla 600 milyar liraya yakın ödeme yaptığı para babaları mı? Eski Merkez Bankası Başkanı Şahap Kavcıoğlu'nun Seyşeller, Man Adası vb. gibi vergi cennetlerinde kayıt dışı 500 milyar dolar tuttuklarını söylediği patronlar mı? "Mehmet Şimşek'e karışma da işini yapsın. Orta Vadeli Program bir fırsattır." diyen muhalefetteki Kılıçdaroğlu daha düne kadar iktidar ile kanlı bıçaklıyken sermayenin çıkarları olunca nasılda birlik oluyorklar. Fırsat olan program kıdem tazminatına göz dikilmesi midir? Karışmada işini yapsın dediğin Mehmet Şimşek'in geçmişte "Türkiye'de işgücü reform paketinin yapılması lazım. Kıdem taz-

minatının yeniden yapılandırılması lazım. Kısmi zamanlı esnek çalışmanın getirilmesi lazım... Kıdem tazminatı konusunda dünyanın en yüksek yüklerinden biri Türkiye'nin üzerinde." diyerek bahsetmesi midir? Kılıçdaroğlu iktidar olsa o da aynısını yapacaktı. O yüzden Mehmet Şimşek'e bu güzellemleri. Biz işçiler emekçiler olarak düzen siyasetinde değil sınıf siyasetinde birleşmeliyiz. OVP'de açıkça yer verilmeyen kıdem tazminatının fona devri meselesi Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi (TES) adı altında kamuoyuna sunuluyor, 13.414 lira olan brüt asgari ücrete göre kıdem tazminatı tavanı 23.484 lira olarak belirlendi. Kıdem tazminatı tavanı asgari ücretin 1,75

katına kadar indi. Bu oran 1982'de 7,5 kattı. AKP'nin iktidara geldiği 2002'de yaklaşık 5 kattı. Eskiden tazminatıyla evini, arabasını alabilen işçi şu dönem arabanın yanından dahi geçemezken, TES ile, türlü oyunlar ile tazminat hakkımıza göz dikilmesine hep birlikte ses çıkarmalıyız. En düşük emekli maaşının 7500 TL olduğu bu ekonomide, ne halleri varsa görsünler deyip saraylarda yaşayanların bu düzen siyasetinde, biz işçi emekçilerin sınıf siyasetinde birleşmekten başka çaremiz yok. Bu kriz kârlarındaki yıllık artış yüzde 423'ü aşan firmaların krizidir, emekçi halkı borçlandırarak milyarlarca lira kâr eden bankaların krizidir, para babalarının krizidir, offshore hesaplarında milyarlarca dolar kaçırarak patronların krizidir, BU KRİZ SARAY REJİMİNİN KRİZİDİR...

Gebze'den bir kafe işçisi

Katliamlara karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Merhaba yoldaşlar,

Ben Gebze'de çalışan bir kafe işçisiyim. Yazıma Gebze Smart Solar ve Corning işçilerinin grevini selamlayarak başlamak istiyorum. Emegi için alın teri dökene selam olsun! Her gün emeğimiz ve haklarımız için mücadele ediyoruz. Bizler sınıf mücadelemizi büyüttükçe istibdad ve sermaye bize karşı saldırılarını şiddetlendiriyor. Bir yandan da mezhepçi, ırkçı saldırılarla mücadelemizi bölmeye çalışıyor. Tarihimizde bu anlamda yaşanan en şiddetli saldırılardan biri ise geçtiğimiz ay mahkemede zamaşımını kararı verilen Sivas Katliamıydı.

2 Temmuz 1993'te çoğu Alevi olan 35 kişi yakılarak katledildi. Yıllardır münferit olarak gösterilen dava bu sene zamaşımına uğradı ve bugüne kadar da failleri yıllar içinde bir serbest bırakıldı. Bu katliamın sorumlusu ise başından beri bunu faili meçhul gibi gösterenler oldu. 1993 yılı birçok katliama tanıklık edilen bir yıldır. Mehmet Ağar'ın "bin operasyon" dediği yıllardan. Uğur

Mumcu suikastı, ardından Turgut Özal'ın şüpheli ölümü ve ardından Sivas Katliamı gerçekleşti. Bu kanlı operasyonlar devletin göz yummasıyla yapılmıştır. Sebebi ise yazının başında değindiğimiz gibi yükselen sınıf mücadelesine karşı koymaktır. Meşhur 1989 bahar eylemleriyle başlayan, ardından 1991'de Zonguldak madenci yürüyüşüyle yükselen ve yine aynı yıl Kürt halkının ayağa kalktığı 1990'ların başı, tüm ülkenin üzerindeki ölü toprağı silkeleyip attığı bir dönemdi. Öyle ki uzun yılların ardından işçi sınıfının meydanlarda kutladığı ilk 1 Mayıs 1993 yılında gerçekleşmişti. Bu operas-

yonların amacı ise bu mücadele içinde işçileri mezhep, inanç, ırk ayrımı temelinde bölmektir.

Yoldaşlar, Sivas Katliamı tarihimizin kara bir lekesidir ve bu karanlık sayfa üzerine yazılanlar asla unutulmamalıdır. Bizi bölmek isteyenlerin ayrım yapmadan nasıl bir araya gelip operasyonlar düzenlediğini görüyoruz. Aynı şekilde işçi sınıfının da bu örgütlenmeye karşı din, mezhep, kimlik ayrımı yapmadan bir araya gelmesi en büyük ihtiyaçtır. Sınıf saldırılarına karşı sınıf siyasetinde birleşelim. Yaşasın işçilerin birliği! Yaşasın halkların kardeşliği!

İzmir'den bir gıda işçisi

İnsanca yaşamamanın yolu mücadeleden geçer

Merhaba dostlar. Ben İzmir'de bir gıda fabrikasının soğuk hava deposu bölümünde çalışıyorum. Bu sayfalara daha önce de yazıp çalışma şartlarımızdan bahsetmişim. Aradan geçen zamandan sonra ne yazık ki ne bizim fabrikamızda ne diğer fabrikalarda ne de Türkiye'de iyiye giden bir şey olmadı. Emekçiler olarak gündün güne daha da çok eziliyoruz. Birkaç örnek vereyim. Hala kendi işimiz dışında farklı işler yapmaya zorlanıyoruz. Gıda sektöründe olmamıza rağmen fabrikaya elektrik sağlayan dışarıdaki güneş panelinin tamerini, bakımını, temizliğini biz yapıyoruz. Ücretini ödeyip dışarıdan adam getirmeye bile çekiniyorlar. Eğer depoda o gün işimiz hafiflediye hemen bir

başka depoya götürülüp o deponun yüklemeye boşaltma işlerini yapıyoruz. Hatta bazen başka illere götürüldüğümüz bile oluyor. Yani boşta kalan bir saniyemizi bile tepe tepe kullanıyorlar. Her ne kadar istemesek de iş dışında çalışmaya da fazla mesaiye de karşı gelemiyoruz. Biliyoruz ki çoğu yerde koşullar aynı. Aynı işi yaptığımız bölgedeki tüm fabrikalar böyle. Karşı geldiğimizde bu yüzden rahat bir şekilde kapıyı gösterip, bizde böyle diyor patron. Patronlar bize verdikleri maaşlar ve şartlar söz konusu olduğunda birlikte hareket ediyor. Yukarıda da söylediğim gibi bölgede maaştan tutun da yemek paralarına kadar her şey kuruşu kuruşuna aynı. Başka yere gidemeyeceğimizi bildik-

lerinden bu kadar rahatlar. Patronlar bu denli örgütlüyken en kötü hallerde çalışan ve yaşayan bizlerin örgütsüz olması, bireysel kurtuluş düşünmesi hepimiz için tehlike arz ediyor. Bunu tam tersine çevirmek ise bizim elimizde olan bir şey. İşyerimizde sadece kendi çıkarını düşünen, patronun rekabet oyunlarına kanan işçiyi de kendi tarafımıza çekmemiz lazım. Aynı kötü koşullara maruz kalıyorsak, patronlara ne olursa olsun hiçbir şey olmuyorsa biz aynı safta olmalıyız. Son sözüm umut hâlâ var emekçi kardeşlerim, umutsuzluğa düşmemeli. Kendi iktidarımızı kurana kadar mücadeleden vazgeçmemeli, hiçbir koşulda yılmamalıyız.

Corning işçileri grevlerinde kararlı: Yaşasın Corning grevi!

DISK'e bağlı Lastik-İş Gebze Şubesi'nde örgütlü Corning Kablo işçileri toplu iş sözleşmesi (TİS) sürecinde patronla anlaşamayınca 14 Temmuz tarihinde greve çıkmıştı. Gebze Organize Sanayi Bölgesi'ndeki (GOSB) fabrika önünde grevlerine devam eden işçiler, mücadelede 80 günü geride bıraktı. İlk günkü kararlılıkla grev iradelerine sahip çıkan Corning işçileri ekmek mücadelesinden geri adım atmayı. Rekor kıran sıcaklara ve aradan geçen iki buçuk aya rağmen çadırdan kalabalık da coşku da eksik olmuyor.

Rekor üstüne rekor kıran hayat pahalılığının yanında, TÜİK'in manipülasyonu ile düşük açıklanan enflasyon rakamları, sözleşmelerle alınan ücretleri asgari ücret seviyesine düşürmüş durumda. Bir buçuk yıldır zam alamayan, alım gücü gündün güne eriyen işçiler Şubat ayında başladıkları TİS görüşmelerinde patron tarafının dayattığı sefalet ücretlerini

kabul etmemiş, "Hak verilmez, alınır" diyerek grev yolunu seçmişti.

Grevin sadece Corning işçilerinin değil tüm emekçi halkın ve işçi sınıfının grevi olduğu bilinciyle çevre fabrikalardan işçiler de dayanışma ziyaretlerini eksik etmiyor. Pulver Kimya, Smart Solar, HT Solar ve Chen Solar fabrikalarından işçiler Corning işçilerini yalnız bırakmıyor. 27 Eylül'de de Gebze Sendikalar Birliği grev çadırını ziyaret ederek güzel bir sınıf dayanışması örneği gösterdi. Fabrika önünde katılımın yoğun olduğu ziyarette sendika, konfederasyon fark etmeksizin işçi-

lerin birliği ve Corning grevine destek vurgulandı. Grev alanı "Birleşen işçiler yenilmezler!", "Yaşasın Corning grevi, yaşasın sınıf dayanışması!", "Birleşe birleşe kazanacağız!" sloganlarıyla inledi.

Corning işçilerinin kazanımı tüm işçi sınıfının kazanımı olacaktır. Devrimci İşçi Partisi olarak tüm emekçi halkı ekmekleri ve çocuklarının geleceği için şalteri indiren Corning işçilerinin grevine sahip çıkmaya ve destek olmaya çağırıyoruz. İlk günkü coşku ve azimle devam eden Corning Kablo grevi mutlaka kazanacak!

İstanbul Tuzla'dan bir tersane işçisi

İşçi örgütlüyse daha güçlü!

Yoldaşlar merhaba. Ben Tuzla'da çalışan bir tersane işçisiyim. Yaklaşık 2 senedir tersanede çalışmaktayım. Eğer tersanede çalışan bir işçiyse büyük ihtimalle ağır şartlarda çalışıyorsunuz ve patronunuz çok fazla para kazanıyor. Bu benim çalıştığım tersanede de aynı şekilde ve çevremdeki tersane işçisi arkadaşlarım da kendi tersanelerinin aynı şartlarda olduğunu söylüyorlar.

Tersanelerin bu durumda olmasının büyük nedeni taşeron çalışma sistemidir. Taşeron sisteminde patron kendini büyük bir sorumluluğun altından sıyrıyor. Bu da beraberinde ağır çalışma koşullarını, kazaları, yaralanmaları ve ölümü getiriyor. Geçtiğimiz aylarda, haftalarda, günlerde tersanelerde birçok işçi tedbirsizliklerden dolayı acı bir şekilde can verdi. Gün geçmesin ki tersanelerden kötü bir haber gelmesin. Ben taşeron olmayan bir tersaneye henüz rastlamadım. Taşeron sistem sendikalaşmanın önünde büyük bir engeldir. Kadrolu işçinin yoğunlukta olduğu yerlerde de sendikalı oranı çok düşük ta-

bii. Her zaman tehlike altında çalışıyoruz. İnsanca yaşamak için bu yükün altına giriyoruz ama patronların kâr hırsından sebep canımızdan oluyoruz. Patronlar sahip oldukları servetin bizim sayemizde olduğunu biliyorlar fakat görmezden geliyorlar. Biz işçilerin ellerindeki gücün yani emeğin gücünün onlar da farkındalar. Bu yüzden işçilerin birleşmemesi için ellerinden geleni yapıyorlar.

Tersane işçileri olarak daha yaşanabilir şartlarda, emeğin karşılığının verildiği bir düzende yaşamak için ne yapabiliriz? Artık bu düzene bir dur demeliyiz. Birlik olarak masaya yumruğumuzu vurmalyız. Tersanelerde örgütlenerek sendikalaşmalıyız. Ancak o zaman sermaye sahiplerinin karşısında güçlü bir şekilde durabiliriz. Birçok fabrikada işçiler birlik olarak ayaklandığında karşısında hiçbir gücün duramadığını gördük. Bu yüzden tersanelerde, fabrikalarda örgütlenelim. Yeter ki işçiler birlik olsun aşamayacakları engel yoktur. Yaşasın örgütlü mücadelemiz.

Trelleborg işçisi fiili grevle kazandı!

Gebze'de bulunan, Petrol-İş sendikasının örgütlü olduğu Trelleborg fabrikası mücadelecisi işçi yapısıyla ve grevleriyle ünlü bir fabrika. Daha önce 2015 ve 2019 yıllarında greve çıkan Trelleborg fabrikasında, bu sene de toplu sözleşme süreci grevle sonuçlandı. Ama bu sefer patronun uzlaşmaz tavrı sebebiyle yasal süreç beklenmeden müzakereler devam ederken şalter indi ve örnek bir sözleşme imzalandı.

Toplu sözleşme görüşmeleri devam ederken Trelleborg patronu işçilere sefaleti dayattı. Bunun üzerine işçiler henüz uyuşmazlık tutanağı tutulmadan, 15 Eylül günü şalteri indirdiler ve üretimi durdurdular. 10 gün süren fiili grevin ardından işçilerin beklentilerini karşılayan bir sözleşme imzalandı

dı ve yüzde 97 zam ve kıdem yılı başına 2 lira kıdem zammı alındı. Bundan daha önemlisi, daha önce yıllık olarak alınan enflasyon zamları 3 aylık periyodlarda açıklanan 3 aylık enflasyonun üstüne ilk yıl 1 puan, ikinci yıl ise 2 puan refah payları eklenerek alınacak.

Trelleborg işçileri bir kez daha mücadele ederek, grev iradesi göstererek neler kazanabileceğini herkese gösterdi. Bu kazanımlar başta toplu sözleşme sürecinin başladığı MESS'e bağlı fabrikalarda çalışan işçiler olmak üzere, tüm Türkiye işçi sınıfına moral ve umut verdi. Yaşasın Trelleborg işçilerinin onurlu mücadelesi! Yaşasın işgal, grev, direniş!

Sputnik Türkiye basın emekçileri: “Koltuk sevdasını eleştirenler koltuk sevdalıları oldu!”

Hergeçengüneriyen ücretlerini iyileştirmek ve güvence- li çalışmak için Türkiye Gazeteciler Sendikası'nda (TGS) örgütlenen Sputnik basın emekçileri, Sputnik yönetiminin işten atma saldırısıyla karşılaşmıştı. TGS ise bu saldırıya işten atılan 24 basın emekçisiyle beraber üyelerinin tam katılımıyla 17 Ağustos'ta başlattığı grevle cevap verdi. Ankara ve İstanbul ofisleri önünde sürdürülen grev, atılan basın emekçilerinin işe geri alınması, sendikanın tanınması ve Toplu İş Sözleşmesi

masasının kurulması talepleriyle devam ediyor. Sputnik yönetiminin anayasayı çiğneyerek yaptığı baskılara karşı Sputnik basın emekçileri boyun eğmiyor, sendikaları TGS öncülüğünde hakları için mücadele ediyor. Grevin İstanbul ayağı Dolmabahçe Süzer Plaza önünde devam ediyor. Gerçek gazetesi ve Devrimci İşçi Partisi olarak Sputnik Türkiye basın emekçileriyle bir röportaj gerçekleştirdiğimiz ve daha önce sitemizde yayınlanan röportajın kısaltılmış halini gazetemizde de okuyucularımıza sunuyoruz. Röportajın tamamı için karekodu (QR) okutabilirsiniz.

Gerçek: Sputnik Türkiye grevinden Harun Erözbağ ile birlikteyiz. Sizin gazetedeki göreviniz neydi?

Harun: Ben program editörü olarak çalışıyordum.

Gerçek: Sendikalaşma sürecini anlatabilir misiniz? Bu süreçte neler yaşadınız, ne gibi sorunlarla karşılaştınız?

Harun: Sendikalaşma süreci Ağustos 2022 tarihinde başladı. Yetki belgesi alındıktan sonra aslında müzakereler başladı ve masa öyle oluşturulmuş oldu. Aslında müzakereler başlarda çok iyiydi. İş mad- di konulara gelindiği zaman maalesef işveren bir anda rol değiştirerek olumsuz bir tavır sergilemeye başladı. Yüzde 0,1 teklif veriyoruz bile denilmedi. Dolayısıyla biz de 24 Temmuz'da grev ilanına gittik. Greve gitmedik, sadece grev ilanı yaptık. İstedik ki bu süre boyunca işveren düşünsün. Fakat maalesef işveren bu süreyi bizim aleyhimize kullandı. 7 Ağustos'ta benim de aralarında bulunduğum 24 arkadaşımızın iş akdini feshetti. Biz de 17 Ağustos'ta greve gittik.

Gerçek: İşveren ile yaptığınız görüşmeler nasıl ilerledi bu süreçte? İşten atılma sürecini tekrar anlatabilir misin?

Harun: Sputnik Türkiye'nin diğer ajanslarında, diğer ofislerinde özellikle Rusya'da Rus hükümetine yakın sendikalar dahi Sputnik ofislerine girmeyi başaramamışlar. Dolayısıyla Sputnik burada, Türkiye'deki bu girişimin bir başarı örneği olmasını istemiyor. Fakat unutulmaları bir şey var, burası Türkiye Cumhuriyeti ve buranın bir anayasası var. Siz buraya gelmişseniz, burada iş yapıyor-

nuz, burada para kazanıyorsanız vergisini ödüyorsanız bir o kadar da anayasasına uymak zorundasınız. Sizin de karşınızda sıradan insanlar yok. Hakkını hukukunu bilen, entelektüel birikimi yüksek kişiler var. Bugün 31.gün oldu, ama bu daha uzar. Biz haklarımızı alana kadar burada olmaya devam edeceğiz.

Gerçek: Sputnik Türkiye'nin yeni yayın dönemine girmesiyle birlikte özellikle muhalif gazeteci iddiası olan bazı gazetecilerin Sputnik Radyo'da yayın hayatına başlaması grev kırılcılığını da gündeme getirdi. Siz neler düşünüyorsunuz bu isimlerin tutumları ile ilgili?

Harun: Ben Ali Çağatay ile Seyir Hali programının yayın editörüydüm. Ben Ali abi ile görüştim, programa başlamamalıydım dedim. Biz greve gittiğimizde birçok programcı programa ara verdiğini duyurdu. Fakat yeni yayın dönemi ile birlikte tekrar programlarına başlayan gazetecilerimiz var. Benim de yayın editörlüğünü yaptığım Ali Çağatay da maalesef bu grev kırıcı programcıların arasında. Kendisi ile görüştük ama ikna edemedik. Grev kırıcı gazetecilerimiz oldu, radyo programlarında tekrar devam eden grev kırıcı gazetecilerimiz var. Açıkçası onların tavrı her ne kadar bizi şaşırtsa da buradaki birliği daha da çok güçlendirdi.

Gerçek: Size bu süreç neler kazandırdı? Kamuoyu desteği nasıldı?

Harun: Açıkçası gerçekten insanın kendini yalnız hissetmemesi çok değerli. Birçok siyasi partiden, sivil toplum örgütlerinden, birçok dernekten destek ziyaretleri oluyor, destek mesajları ge-

liyor. Maalesef buraya gelme imkânı olmayan kişilerden bile çok değerli mesajlar alıyoruz. Sosyal medya üzerinden iyi bir destek var. Devrimci İşçi Partisi sağ olsun şu an bize mikrofonunu uzatıyor, sizin gibi birçok siyasi parti desteğe geldi, sizlerle sohbet ediyoruz onlarla konuşuyoruz bu insana çok şey katıyor. Paradan çok daha fazla değerli şeyler var diye düşünüyorum, insan kazanma konusunda birçok dost kazandık birçok insan kazandı bu da çok kıymetli diye düşünüyorum.

Gerçek: Gazetecilik alanında çok değerli bir grev, birçok yönden örnek bir grev süreci yaşattınız. Bu grev bağlamında genel olarak emekçilerin hak alma mücadelesinin bir parçası olarak neler söylemek istersiniz?

Harun: Gerçekten yakın tarihte, medya tarihine baktığımızda örneği olmayan bir grev yaşıyoruz. Şimdiden tarihe geçtik, bakalım daha nereye kadar gidecek. Bakalım daha neler yazacağız tarihin tozlu sayfalarına, bu anlamda tarihin bir parçası olmaktan ve doğru tarafında yer almaktan açıkçası gurur duyuyorum. Şimdi emek mücadelesine baktığım zaman Türkiye aslında yetmiş yıla yakın bir zamandır çok değerli kazanımlarla dolu, biz de verilmiş o mücadelelerin meyvesini yiyoruz.

Gerçek: Röportaj için teşekkür ederiz. “Sputnik Türkiye'ye sendika girecek!” diyerek bitirmek isteriz.

Harun: Mikrofon uzattığınız için biz teşekkür ediyoruz. “Yaşasın sınıf dayanışması!”

Armağan Tulun

“Aile çalıştayı”: Medeni Kanun'a, boşanma ve nafaka hakkına saldırı zemini hazırlığı

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, 81 ilde bakanlığa bağlı il müdürlüklerine ailenin korunması, güçlendirilmesi ve sosyal refahın artırılması amacıyla “Aile Çalıştayı” düzenlenmesine dair bir yönerge göndermiş. Göndermiş diyoruz çünkü bu toplantılardan ancak düzenlendikten sonra haberdar olabildik. Sözde, üniversiteler, akademisyenler, sivil toplum kuruluşları ile kamu kurum ve kuruluşlarının katılımıyla düzenleneceği ifade edilen toplantılar neredeyse gizli saklı biçimde, kadınlardan, ilgili meslek örgütlerinden, sendikalardan adeta kaçırılarak gerçekleştirildi. Gerçek gazetesi Eylül sayısında Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı'nın, Adalet Bakanı'nın boşanma, nafaka hakkı gibi konuları tartışmaya açarak aile hukukunu sil baştan yazmaktan bahsetmelerine değinmiştik. AKP'nin kendi yanına alarak meclise soktuğu Hüda Par ve Yeniden Refah ile birlikte, kadınlar için zaten kolay olmayan boşanma sürecini daha da zorlaştırmamanın, türlü çarpıtmalarla nafaka hakkını kadınların elinden almanın, hatta Medeni Kanun'da yapılacak ciddi değişikliklerin peşinde olduğu ortada. Böyle bir durumda, bakanlığın ve ona bağlı il müdürlüklerinin bu toplantılara kimi hangi kriterlere göre çağırıldığı belli olmasa da amacı bellidir: İktidar, kadınların haklarına yönelik taarruzlarını son dönemin moda deyimini ile “biz tüm paydaşlardan görüş aldık” diye pazarlayacaktır. Bu toplantılar, ailenin korunması ve güçlendirilmesi kisvesi altında yapılan bu taarruza zemin hazırlama toplantılarıdır. Öyle ki çalıştaylar yapıldıktan sonra hazırlanan raporlar da gizli tutulmaktadır. Bakanlık çalıştayların düzenlenmesine dair gönderdiği yönergeye bizzat raporların üçüncü kişilerle paylaşılmaması talimatını da eklemiştir.

81 ilde düzenlenen çalıştaylarda ele alınacak konular da yine Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı tarafından belirlenmiş. Belirlenen 6 konu şöyle: “Aile, Eşitlik ve Adalet”, “Aile, Sosyal Kalkınma ve Refah”, “Aile, Hayat Boyu Gelişim ve Öğrenme”, “Aile, Çevre ve İklim”, “Aile, Teknoloji ve Dijitalleşme”, “Aile Odaklı Sosyal Hizmetler”. Bu kadar güdümlü bir şekilde düzenlenen toplantılara hasbelkader toplantılara girmiş kişilerin aktardıklarına göre bu başlıklar tartışılırken kadınları eve, gerekirse mutsuz evliliklere hapsedmeyi meşru görenler, kadınların toplumdaki rolünün sadece annelik olması gerektiğini savunanlar, evlenme yaşının yükselmesinden yakınanlar olmuş. Doğrudan şahit olmadık, basında görmedik, ama doğrudur, en azından bu zamana kadarki AKP iktidarlarına bakınca gerçekliği kuvvetle muhtemel iddialar olduğunu söyleyebiliriz. Dahası bu çalıştaylardan bazılarında ortaya çıkan başka örnekler, doğru olduğunu düşünmemiz için yeter de artar bile.

Bir örnek Balıkesir'den. Balıkesir Valiliği kendi resmi internet sitesinde 22 Eylül günü çalıştayı haberini yayınlamış ve toplantıya katılan “paydaş”lardan Balıkesir Valisi İsmail Ustaoglu'nun açılışta yaptığı konuşmayı aktarmış. Vali konuşmasında şöyle diyor: “Kadim geleneğimizde aile ile toplum, aile ile devlet bir ve hep beraber olmuştur. Tarihte bunun birçok örneğini görürüz. İşte büyük cihan padişahlarının aile yaşantılarından tutun, devletimizin, imparatorluğumuzun kuruluş sürecinden cumhuriyete geldiğimizde ve cumhuriyete geçiş sürecimizden itibaren hep ailelerin ön plana çıktığını, güçlü ailelerin hep ön planda olduğunu hep beraber görürüz.” Cihan padişahlarının aile yaşantısından kasıt kadınların köle cariyeler olduğu harem hayatı mı? Kadınların haklarını savunanları düşman olmakla suçladıkları aile bu mu?

Bir diğer örnek de Gaziantep'ten. Bu seferki “paydaş”ımız Gaziantep Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dekanı ve çalıştaya başkanlık ediyor! Başka biri Çorum'dan. Bu kez il müftülüğünden il vaizi, toplantıda sunum yapıyor! Diyanet ve müftülük temsilcilerinin adı, farklı illerde yapılan çalıştaylarla ilgili haberlerde hep var. Çalıştayı konuları arasında eşitlik, adalet var ama konuşulduğu yerde barolar yok; refah ve sosyal hizmetler var ama konuşulduğu yerde sendikalar yok; eğitim ve öğrenme var ama konuşulduğu yerde eğitim sendikaları ve meslek örgütleri yok! Onun yerine ne var? Aile hukukunun sil baştan yazılması için, sonunda bir “aile vizyon belgesi” oluşturulması için düzenlenen bu çalıştaylarda diyanetin, müftülüğün, ilahiyat fakültelerinin ağırlığı var. Çünkü amaç “aile hukukunu sil baştan yazarken” emekçi kadınları dini inançlar temelinde ayrıştırarak bölmek, bu sayede aile hukuku üzerinde dinin etkisini arttıracak, laiklik namına kazanımları zayıflatacak düzenlemeler yapmaktır. Kadınların bugün Medeni Kanun'da yazan nafaka, boşanma vb. konularda sahip oldukları haklarını geriletilmesi girişimi, tüm kadınlara karşıdır. İşte bu nedenle bugün yapmamız gereken, haklarımızı savunurken dinin hukuka, siyasete, devlete karıştırılmaması temelinde laikliği de savunmaktır.

Türkiye Gazeteciler Sendikası 23. Olağan Genel Kurulunu gerçekleştirdi: “Birlikte güçlüyüz!”

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) 23. Olağan Genel Kurulu 30 Eylül-1 Ekim tarihlerinde gerçekleşti. Genel kurulun son günü yapılan seçimde mevcut başkan Gökhan Durmuş yeniden başkan seçildi.

Medya iş kolunda toplu sözleşme yetkisine sahip tek sendika olan TGS, iki kongre arası geçen dört yılı Toplu İş Sözleşmeleri, grevler ve “sansür yasası”na karşı basın özgürlüğü mücadelesi vererek geçirmişti. Kongrede 2022'deki BBC, 2023 Mayıs ayındaki AFP ve hâlihazırda devam eden Sputnik grevi ile ilgili deneyimler paylaşıldı. Sputnik grevini anlatan iş yeri temsilcisi Necdet Eksilmez, “Bu grev bizim sade-

ce bugün için verdiğimiz bir mücadele değil. Biz bu mücadeleyi tüm meslektaşlarımız için veriyoruz. Bu yüzden bu grev hepimizin grevi ve birlikte güçlüyüz” diyerek mücadele mesajı verdi. Kazanım ile sonuçlanan BBC ve AFP grevleri ile ilgili yapılan konuşmalarda, grev sonrası yeni işyerlerinde örgütlenmelerin hızlandığı, bu grevlerin gazetecilere örgütlü mücadelenin önemini hatırlattığına değinildi.

Genel Kurulun son günü ise önümüzdeki dört yıl sendika yönetimini belirleyecek seçim yapıldı. Seçime tek liste ile girilirken, geçtiğimiz dönem yönetiminde bulunan isimlerden sadece Genel Başkan Gökhan Durmuş yeni-

den adaylığını koydu. Mevcut başkan yeniden göreve seçilirken, yeni yönetim TİS'li işyerlerinden ve sendika şube başkanlarından oluştu.

TGS 23. Olağan Genel Kurulu, Ankara, İzmir, Adana ve Diyarbakır gibi Türkiye'nin dört bir yanından gelen delegelerin Sputnik grev alanına yaptığı ziyaretle sona erdi.

Ertuğrul Oruç**Covid-19'un yeni varyantı hızla yayılıyor, bakanlık önlem almıyor**

Covid-19 pandemisi yeniden kapımızı çaldı. Aslında hiç gitmemişti. Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) Mayıs 2023'te Covid-19'u "küresel acil sağlık durumu" olmaktan çıkarmıştı ancak pandemi bitti dememişti. Azalmış da olsa Covid-19'dan ölümler devam ediyordu. Türkiye ise çok kısıtlı şekilde paylaştığı Covid-19 verilerini Mart 2023'te sonlandırmıştı (Oysa o ay 85 vefat görülmüştü). Test yapmayı bırakmış, tüm önlemleri de kaldırmıştı. Dolayısıyla dünyada hızla yayıldığı bilinen yeni alt varyantlara karşı Türkiye savunmasız hale gelmişti.

Türkiye'de 2023'ün yaz ayları grip benzeri şikayetlerle sağlık merkezlerine başvuran hastaların beklenmedik şekilde çok görüldüğü bir dönem oldu. Oysa ülkede grip benzeri hastalıklar kış aylarında etkili olurdu. Şikayetler arasında Covid-19'u düşündüren çok sayıda belirtinin olması (ateş, koku kaybı gibi) ülke içinde Covid-19 salgını şüphesini akla getiriyordu.

TTB (Türk Tabipleri Birliği) gibi meslek örgütleri, Covid-19'u yakından takip eden uzmanlık dernekleri ve duyarlı bilim insanları, dünyadaki ile benzer şekilde Türkiye'de de Covid-19 salgını olmasının kuvvetle muhtemel olduğunu, devletin yeniden test yapmaya başlaması ve Dünya Sağlık Örgütü'nün (DSÖ) de dikkat çektiği gibi tespit edilecek virüsün analizlerinin yapılarak alt varyantının belirlenmesi gerektiğini, Sağlık Bakanlığına hem medya aracılığı ile hem de resmî kanallardan defalarca ilettiler. Ancak bakanlık o günlerde bu uyarılara kulak asmadı.

Nihayet bakanlık Eylül ortasında, Türkiye'de Covid-19'un yeni alt varyantını taşıyan 9 hastanın tespit edildiğini ilan/itiraf etti. Bakan hem bu açıklamasında hem de sonraki günlerde yaptığı açıklamalarda virüsün ülke içinde yayılımını çok iyi takip ettiklerini, virüsü çok iyi tanıdıklarını, bu alt varyantın öldürücülüğünün çok düşük olduğunu, endişeye gerek olmadığını da belirtti. Oysa ülkede virüsü tespit etmek için ne test yapılıyor ne de yayılmasına karşı önlem alınıyor.

Pandeminin başladığı ilk zamandan bu yana Covid-19 virüsünün 5 varyantının ve pek çok alt varyantının gelişimine şahit olduk. Öldürücülüğü başta yüksekken, sonrasında aşımın da bulunmasıyla öldürücülüğü başlangıca göre bariz şekilde azaldı. Kimi zaman bulaştırıcılık kapasitesi arttı, kimi zaman aşından kaçma kapasitesi. Sonuç olarak dünya Covid-19 salgınına görece ucuz atlattı. Biz Gerçek gazetesinde çok defa yazdık, pek çok bilim insanı da uyardı. Virüsün gelişimi bu şekilde olmak zorunda değildi, hâlâ da dünya için tehlike geçmiş değil.

Dünyada bugün için haftalık vaka sayısı 200 binin üzerinde seyrediyor. Haftalık ölüm sayıları ise 1.000'lerde. Tekrar altını çizelim, sadece Türkiye'nin değil dünya ülkelerinin çoğunun yaygın test yapmadığı koşullarda tespit ediliyor bu sayılar. Dolayısıyla gerçek rakamlar muhtemelen çok daha fazla.

Virüsler ne kadar fazla insana bulaşırsa o kadar yeni varyant üretme kapasitesi kazanabilen organizmalar. Doğru, şu anki yeni varyantların öldürücülük kapasitesi neyse ki düşük görünüyor. Ancak bu demek değil ki öldürmüyor. Örneğin Hatay Erzin Devlet Hastanesi Başhekimi yeni varyant nedeniyle vefat etti. Salgın dünyada bu hızla yayılmaya devam ederse daha öldürücü ve bulaşıcı yeni varyantlar türeyebilir. Böyle bir durum, emekçi halkı ve işçileri, pandeminin ilk günlerinden çok daha beter günlerin beklediği anlamına gelebilir. Hem Sağlık Bakanlığı hem de bir bütün olarak hükümet, salgının ilk günlerinden itibaren yalnızca sermayenin çıkarları doğrultusunda bir politika izlemişti. Fabrikalara tabur işçileri yollayıp emekçi halkı önlemlerin alınmadığı iş yerlerine sürmüştü. Bugün de benzer bir tutum alacağını yeni varyanta karşı yaklaşımından anlamak güç değil.

Yeni varyantların daha fazla hastayı öldürmemesi ve daha öldürücü bir forma dönüşmemesi için Sağlık Bakanlığı şu önlemleri derhal hayata geçirmeli: Yeni varyantlara karşı etkili aşıları tedarik edip yaygın aşılamaya geçmeli. Aşı tereddüdüne ve aşı karşıtlığına karşı, halkı ikna edici, ciddi bir kampanya yürütmeli. Yaygın test uygulamasına tekrar geçip vaka ve ölüm sayısı gibi verileri halkla şeffaf şekilde paylaşmalı. Kardan yana değil, işçi sınıfından ve emekçi halktan yana ihtiyaçları gözeterek önlemleri almalı.

Birleşik Metal İş Gebze 1 No'lu Şube Genel Kurulu gerçekleşti: Krizin faturası patronlara!

Birleşik Metal İş sendikası Gebze 1 No'lu Şube Olağan Genel Kurulu 17 Eylül tarihinde Gebze'de gerçekleşti. Bir önceki dönemde mücadeleci bir perspektifle ve bölgenin öncü işçilerinin desteğiyle kongreyi kazanan Selçuk Çifci ve yönetimi tek listeye girdiği bu kongrede de işçilerden güven oyu aldı. Kongre boyunca yapılan konuşmaların mesajı netti: Krizi biz yaratmadık, bedelini de biz ödemeyeceğiz!

Maden-İş'in geleneklerine sahip çıkarak kapitalizmi ykana kadar mücadeleye!

Açılış konuşmasını yapan Selçuk Çifci geçen 4 yılın muhasebesini yaptı. Genel Kurulun "Gelenekten Geleceğe, Maden-İş'ten Birleşik Metal-İş'e" sloganıyla yapılmasının öneminden bahseden Çifci, göreve geldiklerinden bu yana tek çabalarının Maden-İş'in sınıf mücadelecisi sendikal geleneğine sahip çıkmak olduğunu vurguladı ve bundan sonra da bu ilkelere bağlı kalacaklarını söyledi. Pandemi sürecinde patronlar evde kalırken işçi sınıfının her gün fabrikalara giderek yaşamı var etmeye devam ettiğini söyleyen Çifci, bu süreçte işçi sınıfının canını kâr hırsı uğruna hiçe sayıldığını vurguladı. Çifci ayrıca geçtiğimiz 20 yılda grevi yasaklanan işçi sayısının, greve çıkan işçi sayısının neredeyse 2 katı olduğunu söyledi ve metal işçilerinin grev yasaklarına karşı hep beraber mücadele etmesi gerektiğini vurguladı. Önümüzdeki dönemde hükümetin açıkladığı Orta Vadeli Program'a karşı topyekûn bir mücadelenin önemini vurgulayan Selçuk Çifci konuşmasına kapitalizmi ykana kadar mücadele çağrısı ile son verdi.

MESS sözleşmesinde Bekaert ve Schneider işçilerinin açtığı yoldan yürüyelelim

Delegelerin konuşmalarına geçmeden önce, genel kurula misafir olarak katılan çeşitli sendikalar, siyasi partiler ve de-

mokratik kitle örgütlerinden temsilciler söz aldılar. Devrimci İşçi Partisi adına Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek yoldaşımız söz aldı. Sermayenin önümüzdeki önemde Orta Vadeli Program ile işçi sınıfının birçok kazanılmış hakkına saldıracağını söyleyen yoldaşımız, bu sınıf savaşına hazırlanmamız gerektiğini vurguladı. Bu savaşın en önemli muharebelerinden birinin önümüzdeki MESS toplu sözleşmesi süreci olacağını vurgulayan yoldaşımız, bu muharebeye grev yasaklarını aşan Bekaert ve Schneider işçilerinin verdiği güçle girdiğimizin altını çizdi. Kongrede emekçi kadınların en önde oturmasının çok önemli olduğunu, erkek egemen bir sektör olan metal sektöründe emekçi kadınların mücadelede en öne çıkmasının işçi sınıfına güç verdiğini söyledi.

Önümüzdeki dönem ayrı gayrı demeden sermayeye karşı birleşelim!

Genel kurulda Dostel, Chen Solar, Smart Solar, Omco Kalıp, HT Solar, Copreci fabrikalarından temsilci ve delegeler söz aldılar. Dostel Makine baştemsilcisi Mahmut Polat konuşmasında birlik olmanın önemini vurguladı. Patronların işçi sınıfına bu kadar rahat saldırmasının tek sebebinin işçilerin birlik olmaması olduğunu söyleyen Polat önümüzdeki dönemde ortak taleplerimiz etrafında birleşerek güçlü bir mücadele hattı oluşturmamız gerektiğinin altını çizdi. Chen Solar fabrikası baştemsilcisi Alperen Erkoç ise konuşmasında grev yasaklarının Birleşik Metal-İş sendikası tarafından çöpe atıldığını ve MESS sözleşmesinde grev yasayla gelecek olanların alacağı cevabın işgal, grev, direniş olacağını söyledi. Yine Chen Solar fabrikasının delegesi olarak konuşma yapan Savaş Mengilli, ülkenin en mücadeleci işkolunun, en mücadeleci

sendikasının, en mücadeleci şubesinin Genel Kurulunda bulunduğunu vurguladı ve kitlesel mitingler ve eylemler düzenleyerek işçi sınıfına öncülük edecek gücün salondaki öncü metal işçilerinde mevcut olduğunu söyledi. Geçtiğimiz yıl fabrikalarını işgal ederek işine, aşına, hürriyetine sahip çıkan Smart Solar işçileri adına Hasret Kala söz aldı. Konuşmasında Smart Solar işçilerinin sendikal örgütlenmenin önündeki her türlü baskıya karşı gösterdiği işgal, grev, direniş iradesinin önemini vurguladı ve Smart Solar gibi olumlu örneklerin artması için önümüzdeki dönemde tüm metal işçilerinin bir örgütlenme seferberliğine girişmesi gerektiğini söyledi. HT Solar fabrikası baştemsilcisi Gamze Fırat konuşmasında Gebze'de metal işçisi kadınların cinsiyete dayalı ayrımcılığa, erkek egemenliğe ve kadına yönelik şiddete karşı birçok kez meydanları doldurduğunu söyledi ve bundan sonraki dönemde de emekçi kadınların mücadelede en önde olacağını vurguladı.

Kongre tek liste ile yarışılmasına rağmen büyük bir coşkuyla geçti. Yapılan konuşmalarda, hükümetin ve patronların işçi sınıfına karşı gerçekleştirecekleri saldırıya karşı mücadele vurgusu öne çıktı. Gebze'nin metal işçileri MESS'e karşı işgal, grev, direniş iradesini bir kez daha ortaya koydu. Konuşmaların ardından yapılan seçimde Şube Başkanı Selçuk Çifci, Şube Sekreteri Fehmi Elmacı, Şube Mali Sekreteri Faruk Kaya, Eğitim Sekreteri Mahmut Polat ve Örgütlenme Sekreteri ise Tark Dikmen oldu.

Smart Solar işçisi önce işgalde, ardından adliyede, en sonunda toplu sözleşme masasında kazandı!

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde (GOSB) bulunan Smart Solar fabrikasında işçiler uzun bir mücadelenin sonucunda toplu sözleşme imzalayarak sendikal çalışma düzenine geçtiler. Bu hiç kolay olmadı. Yıllar öncesinde birden fazla sendikalaşma girişimi toplu işten çıkarmalarla sonuçlanmıştı. Ancak işçiler yılmadı. Geçmişin derslerini çıkararak Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi ile birlikte daha örgütlü, daha sabırlı, daha kararlı biçimde mücadeleye devam ettiler. Sendikal yetki için 2021 yılının sonunda gerekli sendikal çoğunluğu sağladılar. Ama Türkiye'de sendikal olmak için bu yeterli değil. Patron sendikal yetkiye itiraz etti. Smart işçileri mahkemede kazanacaklarını biliyordu ama mahkemenin yıllar sürmesi bu zaman zarfında mobbing ve işten atmalarla sendikal örgütlülüğün yıpranması anlamına gelecekti. Bu yüzden pasif bir şekilde mahkemenin kararının gelmesini beklemediler. Yeri geldiğinde Kocaeli adliyesi önünde eylem yaptılar. Sadece kendi davaları için değil tüm işçi sınıfının sendikal hakları için mücadele ettiler.

Smart işçisi için mahkemeler

2023'ün Mayıs ayında bitti. Sendikal yetki kesinleşti. Ama Smart işçisi Birleşik Metal-İş'le birlikte fiilen sendikal bir düzene, mahkeme kararından önce geçmeye başlamıştı. 23 Haziran 2022'de bir kadın öncü işçi işten atıldığında, üç vardiya iş durdurup fabrikayı işgal ettiler. 23 saat süren işgalin sonunda sadece atılan işçi geri alınmadı. Smart işçisi sınıf mücadelesinde rüşünü ispatladı ve gerçek yetkiyi o zaman aldı. Sonraki dönemde fabrika, defalarca işçilerin mücadelesine sloganlarıyla inledi. Artık toplu sözleşme, kazanımların kalıcı hale gelmesi anlamına geliyordu. 2023 yılının Haziran ayında toplu pazarlık başladı. İlk sözleşme her zaman zordur. Patron tarafı son şansını denedi. İşçileri bölmek için her türlü çabayı gösterdi. Son ana kadar sefalet rakamlarıyla masaya geldi. İşçinin kendi temsilcilerini özgürce belirlemesine bile karşı çıktı. Smart işçisi cevabı 27 Eylül'de grev kararını asarak, 6 Ekim'i de grevi uygulama tarihi olarak belirleyerek verdi. Diyebiliriz ki gerçek pazarlık o zaman başladı. O zamana kadar her şey 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'na göre git-

ti. Ama artık sınıf mücadelesinin yasaları işleyecekti.

Smart işçisi grev kararının arkasında tam bir kararlılıkla durdu. 6 Ekim'de şalter incek bu iş bitecekti. İşçiler "açlıktan ölmeyiz, biz bu yoldan dönmeyiz" derken Smart patronu tüm patronlar gibi kaybedeceği kârın derdine düştü. Pazarlıklar 3 Ekim gecesi sonuç verdi. Toplu sözleşme haberi gece saatlerinde fabrikada alkış ve sloganlarla karşılandı. Smart işçileri sabırla, kararlılıkla verdikleri mücadelenin karşılığını yan haklarla birlikte ücretlerde yüzde 100'e yakın artış ve bir dizi sosyal hak olarak kazandılar. Sözleşmedeki en önemli kazanımlardan biri de fabrikada ve mesai saatleri içinde sendikal eğitim hakkı oldu. Çünkü zaman zaman içinde eriyebilir. Ücretlerin ve sosyal hakların her zaman iyileştirilmesi gerekir. Sözleşme bir kazanımdır ama fabrika içinde insanca çalışma koşullarını oluşturmak için gün gün mücadele etmek gerekir. En önemlisi de Smart işçisi kocaman uluslararası bir sınıfın, işçi sınıfının parçasıdır. Zafere giden yol işçi sınıfının birliğini, bilincini ve örgütlülüğünü yükseltmekten geçer.

MESS ile müzakereler başladı:

Sonucu mücadele belirleyecek!

Türkiye'nin en büyük toplu iş sözleşmesi olan MESS grup toplu iş sözleşmesi görüşmeleri başladı. Yaklaşık 150 bin metal işçisini ilgilendiren sözleşmede Türk Metal ve Özçelik-İş sendikaları 26 Eylül'de, Birleşik Metal-İş sendikası ise 28 Eylül tarihinde MESS ile ilk görüşmeleri gerçekleştirdiler.

Bahanelerin arkasına saklanmayın, işçinin sesine kulak verin!

Görüşmeler başlamadan hemen önce MESS'e bağlı fabrikaların ezici çoğunluğunda örgütlü olan ve bu fabrikalarda yaklaşık 130 bin üyesi olan Türk Metal sendikasının Genel Başkanı Pevrul Kavlak Cumhuriyet gazetesine açıklamalarda bulundu. Bu açıklamalarda Pevrul Kavlak, krizin faturasının sürekli olarak işçilere kesildiğinden, TÜİK'in gerçeği yansıtmayan enflasyon verilerinden ve grev yasaklarından şikâyet etti. Renault, Tofaş, Ford, Arçelik gibi sözleşmenin en önemli ve en kalabalık fabrikalarında örgütlü olan bir sendikanın genel başkanının görevi bunlardan şikâyet etmek değil. Bir yandan işçilerin krizsavar olmadığını söyleyen ve TÜİK verilerinden şikâyet eden Kavlak, bir yandan da işçilerin o kadar tepki göstermesine rağmen çok düşük bir taslak hazırlayarak krizin faturasının işçilere kesilmesi suçuna ortak oluyor. Öte yandan metal işçileri şunu biliyor ki hiçbir şey işçilere bahsedilmez, her türlü hak söke söke mücadele ederek kazanılır. Türkiye'de grev hakkı 1963 yılında Kavel fabrikasında yapılan grevle kazanılmıştır. Bugün de grev yasaklarına karşı şikâyet etmek, bu yasakları düşük zamlara bahane etmek değil, grev yasaklarını grev yaparak ezip geçmek gereklidir. Anayasa Mahkemesinin grev yasaklarını anayasaya aykırı bulan kararı ortadadır. Bundan da önem-

lisi geçtiğimiz yıl içinde Bekaert ve Schneider fabrikalarında grev yasağına rağmen greve çıkmış ve bu grevler ciddi kazanımlarla bitmiştir. Yani, Pevrul Kavlak bahane üretmeyi bırakmalı ve gerçek anlamda grev yasaklarına karşı, krizin faturasının işçilere ödetilmesine karşı tabana kulak verip mücadele etmelidir.

Pazarlık patronların yalanları değil işçilerin gerçekleri üzerinden yapılmalı

İlk görüşmelerde iki tarafın da değişiklik önermediği idari maddeler görüşülüyor. Fakat önümüzdeki aylarda başta ilk 6 aylık ücret zammı olmak üzere metal işçileri için önemli maddelere geçilecek. Sözleşmeden önceki son 6 ay için TÜİK enflasyonu yüzde 30 civarında. MESS masaya bu oranı getirerek her zamanki gibi metal işçilerini sefaletle mahkûm etmeye çalışacak. Fakat metal işçilerinin çarşıda pazarda yaşadığı hayat pahalılığı bunun çok üzerinde. Şu anda MESS'e bağlı fabrikalarda işçilerin ortalama saat ücretleri 67 lira civarında. 2021 Eylül ayından itibaren geçerli olan bir önceki sözleşmeden bu yana, 6 aylık enflasyon oranları TÜİK değil ENAG'ın açıkladığı enflasyon verileri üzerinden alınsaydı şu an ortalama ücret 172 lira olacaktı. Yani şu an metal işçileri yüzde 156 zam alırlarsa sadece son iki yılda alım gücünde gerçekleşen kaybı telafi etmiş olacaklar. Bu sebeple sendikaların hiçbir şekilde TÜİK verilerini kabul etmemeleri, pazarlığı gerçek enflasyon verileri üzerinden yapmaları gerekiyor. Masada patronların yalanları değil işçilerin gerçeklerinin konuşulması gerekiyor.

Vergi yükü patronlara!

İlk 6 aylık ücret zammı dışında Birleşik Metal-İş sendikasının tasla-

ğında sınıfsal olarak büyük kazanım olabilecek maddeler mevcut. Bunlardan en önemlisi gelir vergisi matrahının yüzde 15'e sabitlenmesi ve bunun üstündeki vergi yükünün patronların sırtına bindirilmesini teklif eden madde. Sendikalı fabrikalarda üçüncü dördüncü aydan itibaren işçilerin vergi yükü gittikçe artıyor, yıl sonu geldiğinde işçilerin maaşından binlerce lira daha, gelir vergisi olarak kesiliyor. Bu maddenin maddi kazancı da çok önemli olmakla birlikte vergi yükünün işçilere değil patronlara yüklenmesi bakımından, Türkiye işçi sınıfının önünü açabilecek ve bunun başka sendikalı fabrikalarda imzalanan sözleşmelere de girmesini sağlayabilecek bir madde. İlk altı aylık zamların zamanla erimesi olasılığı varken bu madde kalıcı bir kazanım olarak işçiler tarafından çok önemseniyor. Hükümetin ve patronların krizin faturasını patronlara ödetmeme planlarına karşı, bu maddenin hayata geçirilmesi tüm işçi sınıfı için çok önemli bir kazanım olacaktır.

Ne alacaksak mücadele ederek alacağız!

İlk görüşmelerle beraber müzakere süreci başladı. Her zaman söylediğimiz gibi bu müzakereler masada yapılmakla beraber esas belirleyici olan metal işçilerinin mücadele yönünde gösterecekleri irade olacak. Bu sebeple tüm fabrikalarda başta grev eğitimi olmak üzere toplu sözleşme sürecinde iç örgütlülüğü arttıracak ve MESS'e gözdağı verecek eğitimlerin düzenlenmesi ve fabrikaların greve hazırlanması gerekiyor. Bu sözleşme masada bile bitecek olsa, alınacak her bir kuruş grev iradesi sayesinde alınacak. Yalan enflasyon verileriyle, grev yasaklarıyla krizin faturasını işçilere ödetmeye çalışanlara karşı bahane yok işgal, grev, direniş var!

Levent Dölek

Tek beldede sosyalizm olmaz

Seçimlerden sonra ortalık Kılıçdaroğlu'nun aslında AKP'ye ve Erdoğan'a çalıştığını iddia eden komplo teorilerinden geçilmiyor. Bu teorileri dillendirenlerin pek çoğu seçimden önce Kılıçdaroğlu'na oy vermeyenleri kolaylıkla "Erdoğan'a çalışmakla" suçlayabiliyordu. Seçimden önce "piro" diye peşinden koştukları Kılıçdaroğlu'nun işbirlikçiliğini keşfedenlerin gönül gözü mü açıldı birden? Tabii ki hayır. Dün Kılıçdaroğlu'na kurtarıcı olarak bakmak da bugün onu ajanlıkla suçlamak da aynı körlüğün, düzen siyasetinin körlüğünün bir sonucu. Kılıçdaroğlu temsil ettiği sermaye sınıfının çıkarları gereği emekçi halkın çoğunluğuna hitap etmiyor, dolayısıyla da istibdadı devirmek için gerekli gücü oluşturamıyordu. Ayrıca yine aynı çıkarlar gereği buna niyeti de yoktu. Ortada bir komplo falan yok. Sınıf çıkarları var.

Sol, sınıf siyasetini reddedip "ehveni şer" dedikçe beterin beterini gördük her seferinde. "Sandıkta gerileteceğiz" diye diye gerileyen hep solun kendisi oldu. Bunları kapsamlı olarak yazdık çizdik. Şimdi önümüze bakıyoruz. Yerel seçimler yaklaşıyor ve solun düzen siyasetinden kopmaması, sınıf siyasetine yönelmemesi halinde bir kez daha kafasını duvara toslaması kaçınılmaz görünüyor. Önümüzdeki süreçte bu konuyu bolca tartışacağız. Ancak bazı en temel noktaları en baştan ortaya koymak gerekiyor. Genel seçimlerle yerel seçimlerin dinamikleri farklı. İki türlü başkanlık seçiminde Erdoğan'a karşı olan adayı desteklemek "gerçekçilik" savıyla örtülmüş bir tuzaktı. Yerel seçimlerde bu dinamik daha zayıf. Ancak yine de mevcut. Belediyeleri sivil toplum örgütü gibi gören liberal yanlısı solun saflarından atmak gerekiyor. İstanbul'da, Ankara'da ve başta olduğu her yerde CHP muhalefet partisi falan değildir. Devletin ve iktidarın bir parçasıdır. Burada düzen partilerinin kavgası kent rantını paylaşma kavgasıdır. Solun bu kavgada yeri yoktur olamaz. Dolayısıyla bu kavganın bir tarafı desteklenemez. Sınıf siyaseti emekçi halkın çıkarlarına dayanmalı, rant kavgasına karşı kent topraklarının ve özellikle deprem ve fahiş kiralar dolayısıyla konutların kamulaştırılmasına öne çıkarmalıdır. Dolayısıyla da sosyalistler güçlerini birleştirerek bu programın adaylarını çıkarmalıdır.

Sosyalistlerin güç birliği yapması, seçimi kazanmak ve belediyeleri almaktan ziyade emekçi halkı düzen siyasetinden koparacak bir çekim merkezi yaratmak için gereklidir. Sosyalistlerin işi kapitalizmin çözümsüz olduğunu anlatmaktır, kapitalizm denizinin içinde "sosyalist belediye" adaları yaratılabileceğine dair yanılsamalar yaratmak değil. Emekçi halkın herhangi bir temel sorununa özel mülkiyet rejimi ile karşı karşıya gelmeden gerçekçi bir çözüm üretmek mümkün değildir. Belediye ölçeğinde hiç değildir. Mevcut düzende belediyelerin üretim araçlarını devletleştirme yetkisi yok. Taşınmazların kamulaştırılmasında da "kamu yararı" kararı valilik onayına tabi. Bu gerçeği sineye çekerek "model" oluşturmaya yöneldiniz mi, o zaman "hoş geldiniz" boylu boyunca düzen siyasetinin içindesiniz! Kooperatif kurarsınız ama o kooperatiflerin benzerleri AKP'li belediyelerde bile kurulmuş olur. Suyu "kanun izin verdiği" kadar ucuzlatır, belediye işçisine "belediye bütçesi elverdiği" kadar zam yaparsınız. Özel şirketleri devletleştirmede nizde gider "sosyalist sermaye" kurarsınız.

Şimdi bazı yerelerde belediyeler kazanmak, hatta seçim sonucunda "sosyalist belediyeler birliği" kurmak gibi düşünceler epey heyecan yaratıyor. Dersim ve Ovacık modellerinden bahsediliyor. Bunların hepsini tartışmak lazım. Ama geçmişteki Fatsa örneği bile Fikri Sönmez (Terzi Fikri) ve yoldaşlarının tüm kahramanlığına ve başarılarına rağmen sonuç olarak kapitalizm denizi içinde sosyalist adaların olamayacağını, özellikle merkezi devlet iktidarı burjuvazinin elinde olduğu müddetçe emekçi halkın hiçbir kazanımının güvence altına alınamayacağını kanıtlamıştır. Ama geçmişe de gitmeye gerek yok, Kürt halkının iradesini gasp eden kayyım rejimi ortadadır.

Kürdün iradesinin gasbedildiği yerde, Türk işçisinin emekçisinin yoksulunun iradesi hür olamaz dedik hep. Bir hayal edelim. Şehirdeki emlak baronlarının elindeki konutları halkın barınma hakkı için kamulaştırma kararı aldık. Belediyeler gıda bankacılığı yapabilir. Ama gıda bağışlarıyla. Biz yoksulu doyurmak için ağaların topraklarını kamulaştırmaya yöneldik. Vali kamu yararı yok dedi! Danıştay'a mı gideceğiz? Vali kararını aştık, halk konutlara fiili olarak yerleşti. Toprak işgalleri var. İşçiler, emekçiler, yoksul köylüler, devrimci bir seferberlikle tufeylinin elinden hakkı olanı söküyor. Emlak baronlarının borazanları, toprak ağaları, kapitalistler basacak feryadı: Vatan elden gidiyor! Terör! Ve kayyım!

Hiçbir şey yapılmasın mı? Yapılacak tabii. Ama sadece işçi sınıfının ve emekçi halkın gücüne güvenerek. İktidar perspektifini bırakmadan. Her durumda mevcut düzene ve düzen siyasetine dair yanılsamaları ortadan kaldırarak. Yanılsamaları güçlendirerek ve yeni yanılsamalar yaratarak değil.

Anayasa tartışmasının gerçek yüzü

Erdoğan ve Cumhuriyet İttifakı yeniden bir anayasa tartışması başlattı. Muhalefet de bu tartışmada hemen hizalanmaya başladı. Düzen siyaseti bir konuya bu kadar ilgi gösteriyorsa kuşkulamak lazım. Kesin bunda bir bit yeniği vardır.

Hedef şaşırma ve çarpıtma

Önce gerçekten bir anayasa tartışması var mı, demokratik ve sivil anayasadan bahsedenler samimi mi ona bakalım. Erdoğan bu tartışmada yine “12 Eylül anayasasından kurtulmak”tan bahsederken, demokratik anayasa derken hedef şaşırtıyor, gerçekleri çarpıtıyor. Çünkü mevcut Anayasa’ya 12 Eylül askeri diktatörlüğünün bile koymak zorunda kaldığı temel hak ve özgürlükleri çiğneyen bizzat kendisi. Bunun en çarpıcı örneği de “grev erteleme” adı altında grevleri yasaklaması. “Sivil anayasa”dan bahsederken de yine hedef şaşırtıyor yine gerçekleri çarpıtıyor. Çünkü özellikle 15 Temmuz’dan sonra iktidarı orduyla bölüşen, güya sivil iktidarın parçası olan Milli Savunma Bakanlığını Genelkurmay’ın uhdesine terk eden, genelkurmay başkanlarını görevlerinden istifa etmeden bu bakanlığa atayan kendisi. Dış politikanın ve iç politikanın kritik konularında askerinin sözünden çıkmayan da kendisi! Demek ki “demokratik” ve “sivil” sıfatları birer sostan ibaret. Bir nevi pis kokuları örtmeye yarıyor.

İlk dört madde riyakârlığı: Hem dokunulamaz de hem her gün ayaklar altına al!

Anayasa tartışmasında bir tiyatro oynanıyor. Senaryonun ana konusu Anayasa’nın 4. maddesinde “değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez” denen ilk 3 madde. Bu ilk üç maddede sırasıyla devletin şekli (Cumhuriyet), Cumhuriyetin nitelikleri (demokratik, laik, sosyal, hukuk devleti) ve devletin bütünlüğü, resmi dili, bayrağı, millî marşı ve başkenti belirleniyor. Sadece AKP’si MHP’si değil, CHP’si İyi Partisi’yle düzen muhalefeti de “ilk dört maddeye dokundurtmayız” diye kırmızı çizgiler çiziyor, milliyetçilik parçalıyor,

şov yapıyor. Oysa gerçek yine çok farklı. Gelin bu ilk maddelere bir de işçinin, emekçinin ve ezilenlerin gözünden bakalım. Riyakârlığı ortaya çıkaralım.

Birinci madde: Ya Osmanlı ya Cumhuriyet

Cumhuriyetin 100. yılını cumhuriyetle hesaplamaya çeviren bizzat bu iktidarın kendisi. Cumhuriyet padişahlığı bitirdi. Bunlar padişahları öve öve bitiremiyor. Anadolu ve Balkan köylüsünün tepesine çöreklenmiş, halk sefalet içindeyken sarayda sefa süren Osmanlı hanedanını baş tacı etmekle yetinmiyorlar. Utanmasalar Osmanlı’yı eleştirmeyi bile yasaklayacaklar. 1908 Hürriyet devrimini karalıyorlar. Millî Mücadele’nin bir devrim olduğunu unutturmak için her şeyi yapıyorlar. Bunlar mı birinci maddenin bekçisi?

Anti-demokratik istibdad rejimi

Bir rezillik de ikinci maddede. Demokrasi seçimden ibaret değildir. Anayasa Madde 34’te yazıyor: “Herkes önceden izin almaksızın silahlı ve silahlı olmayan toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkına sahiptir.” O zaman neden sendika hakkı için Gebze’den Ankara’ya yürümek isteyen metal işçisinin önüne barikatlar dikildi? Neden Cumartesi Anneleri her hafta taktıkları? Neden işçisi, köylüsü, öğretmeni, öğrencisi, genci, kadını yürüdüğünde önüne barikatlar kuruluyor? Neden Anayasa’daki hakkını kullananlar gazlanıyor, coplanıyor bu ülkede? Toplantıyı gösteri yürüyüşünü geçtik. Derneklerin sendikaların uğradığı baskıları geçtik. Bunların düzenlediği seçim bile anti-demokratik. Her seçim şaibeli. OHAL koşullarında, mühürsüz oylarla anayasa yaptılar, aday olacak rakibin bahçesine helikopterle adam indiriyorlar, taşlı sopalı seçimlerle iktidara tutunuyorlar. Neredeymiş bu demokratik cumhuriyet?

Din istismarı devlet politikası olmuş

Tarikatlar ve cemaatler kamu kurumlarının personel dairesi

gibi çalışıyor, din istismarı kapitalist sömürünün hizmetine sunulmuş, din istismarı ile kadın hakları hedefe konuyor, tarikatlarda ayyuka çıkan çocuk istismarı iktidarın çocukları değil tarikatları dokunulmaz gördüğünü kanıtıyor. Çocuk istismarına, tecavüze, kadına yönelik şiddet ve ayrımcılığa dini dayanak sunan sözde din adamları ortalıkta cirit atıyor. Tekfircilik devletin kolu kanadı altında serpilip büyüyor. Hangi laiklikten bahsediyorsunuz?

Sosyal maskeli kapitalist devlet

Sosyal devlet aslında matah bir şey değildir. Kapitalistlerin işçi sınıfından ve ülkenin “sosyalist” olmasından korktukları için verdikleri bir tavizdir. Cumhuriyet, sosyalist Ekim Devrimi’nin Millî Mücadele’ye verdiği destekle kuruldu. Ama burjuva sınıfı ilk günden bu cumhuriyete çöktü. Cumhuriyet tarihinde sendikal haklardan kıdem tazminatına kadar ne kadar sosyal hak varsa ya işçi sınıfının mücadelesiyle söke söke kazanıldı ya da dünya işçi sınıfının kazanımlarının bir sonucu olarak anayasalara ve yasalara girdi. Bugün tartışılan anayasa işçi sınıfının kazanımlarına karşı yapılan 12 Eylül darbesinin ürünü. Patronlar 12 Eylül’ü “bugüne kadar işçiler güldü gülme sırası bizde” diye karşılamıştı. Şimdi Anayasa’nın ilk maddelerinden bahsedenler 12 Eylül’ün mirasını sahiplenilen, özelleştirmelerle, grev yasaklarıyla, sendikalaşmayı engelleyerek, sosyal güvenlik sistemini paramparça ederek “sosyal devlet” namına konuşulacak ne varsa tasfiye edenlerdir. En başta AKP ama daha önceki iktidarlarda yer alan siyasetler de (CHP’sinden MHP’sine) aynı derecede suçludur. Şimdilerde hepsi Mehmet Şimşek’in liberal işçi düşmanı programını desteklemekteler.

Hukuk guguk olmuş!

Hukuk devleti de sosyal devlet gibi kapitalistlerin kendi hakimiyet sistemlerine geçirdikleri bir kılıftan ibarettir. “Hukuk önünde herkes eşittir” lafından

daha büyük bir palavra yoktur. Koç ve Sabancı ile işçi Ali, Limaklar Kalyonlarla köylü Hatice hukuk önünde eşit öyle mi? Kargalar güler buna. Ama biçimsel olarak bile hukuk her gün çiğneniyor. Hukuk guguk olmuş! Beştepe’deki sarayın sultanı altında, hukukla değil talimatla karar veren bir yargı var. Bir sosyal medya paylaşımıyla tutuklanan da var tek talimatla salınan mafya şefi katliam sanığı da var!

Mazluma karşı aslan, emperyaliste karşı kuzu

Devletin bütünlüğüne gelelim! Kürtler ne zaman hak istese, eşitlik istese, zulme karşı çıksa vatanın, milletin bölünmez bütünlüğü diye ayağa kalkıyorlar! İkiyüzlüler! Düzenbazlar! Gümrük Birliği ile devletin sınırlarını Avrupa emperyalizmine teslim eden sizsiniz! Türkiye’nin dört bir yanında serbest bölgeler kuruldu. Oralarda ne Anayasa ne yasaların hükmü geçiyor. Vergi bile toplayamıyorsunuz! Emperyalist sermaye serbestçe bu ülkenin vatandaşlarını sömürüyor, vatandaşa uygulanan yasa emperyalist tekele uygulanmıyor, nasıl bir bölünmez bütünlükmüş bu? İşçiler emekçiler! Vatan millet diyerek Kürdü ezen ama sermayenin çıkarları konu olunca işçinin grevini millî güvenlik gerekçesiyle yasaklayanları, Varlık Fonu’ndan arazilere ve kamu şirketlerine kamu malını parsel parsel satanları, milleti köle emeği olarak emperyalist tekelere pazarlayanları iyi tanıyın!

Yeni anayasa sermayenin ve emperyalizmin ihtiyacıdır

Anayasa tartışmasının altındaki gerçekler bunlardır. Peki neden yeni anayasa tartışması yapılıyor. Gerçekte “yeni anayasa” sermayenin ve emperyaliz-

min ihtiyacıdır. Sermaye istibdad rejiminin kurumsallaşması ve kalıcılığını istiyor. Sermaye geçmişte “yurtta sulh cihanda sulh” şiarıyla kapitalist devletin sınırları içinde serpilip büyüdü. Şimdi sınırları aşip yayılmak istiyor. Devlet yapısının sınırların korunmasına değil, genişletilmesine yönelik düzenlenmesi lazım. Ortadoğu’da Afrika’da bu çıkarlar laiklik yerine Sünni İslamcılık temelinde örgütlenmiş bir devlet gerektiriyor. Laiklik dışarı, din istismarı içeri! Kapitalizm krizde. Fatura işçi sınıfına ödetilecek. İşçi sınıfının ne kazanımı varsa silip atacaklar. Sosyal değil esnek anayasa! İşte “yeni” ve “sivil” ambalajlı saldırı paketinin içeriği bunlardır.

Geleceği anayasa tartışması değil sınıf mücadelesi belirleyecek!

İşçiler, emekçiler, köylüler, gençler, ezilenler fabrikada tarlada, şehirde köyde, okulda adliyede her gün “Anayasal hakkımıza saygı gösterin” diye feryat ediyorsa, memlekette “yeni anayasa” ihtiyacı yoktur, mevcut Anayasa’ya dahi uyulması sorunu vardır. Türkiye’nin yeni bir anayasa metnine değil, yeni bir düzene ihtiyacı vardır. Kapitalistler sömürden, emperyalistler hakimiyetlerinden, ezenler üstünlüklerinden tartışarak vazgeçmez. Dolayısıyla “anayasa tartışması”, “toplum sözleşmesi”, “toplumsal mutabakat” yoktur, sınıf mücadelesi vardır. “Herkesin kendini bulacağı bir anayasa” yoktur ya azınlığın çoğunluğu sömürüp ezdiği bir düzen vardır ya da işçi sınıfının sömürücü azınlığı ezdiği devrimci iktidarı vardır! İşçi sınıfının devrimci iktidarıyla sağlanacak düzende her şey ama her şey baştan aşağı değişecektir!

NATO’culardan Nazilere alkış: O çok “ilerici” görünen Trudeau’nun Kanadası’nda bütün meclis bugünün de dünün de Nazi artıklarını ayakta alkışladı!

Eylül ayı içerisinde, Ukrayna Devlet Başkanı Volodimir Zelenskiy, çeşitli emperyalist devletlere yaptığı ziyaretler çerçevesinde Kanada’nın başkenti Ottawa’daydı. Pek tabii, Kanadalı emperyalistler, Rusya’ya boyun eğdirmek için dünyanın en büyük terör örgütü NATO’nun verdiği parayla, NATO’nun tankıyla tüfeğiyle bir savaş yürüten Zelenskiy’e iltifatta cömert davranıyor. Bu sefer de Zelenskiy’e, Kanada meclis kürsüsünden bir konuşma yapma onurunu layık gördüler. Zelenskiy’in

konuşması defalarca alkışlarla bölündü. Zelenskiy’nin mecliste bulunduğu sırada Kanada Meclis Başkanı Anthony Rota mecliste seyirci olarak bulunan 98 yaşında bir Ukraynalıyı, Ukrayna’nın bağımsızlığı için savaştığı için “Kanada’nın bir kahramanı” diye selamlamasının ardından ise Kanada Başbakanı Justin Trudeau ve Zelenskiy dahil olmak üzere, NATO’nun en önde gelen ülkelerinden biri olan Kanada’nın meclisindeki herkes, bu kişiyi dakikalarca ayakta alkışladı. Ne var ki alkışlanan bu kişi, Yaroslav Hunka,

İkinci Dünya Savaşı sırasında, Nazilerin SS-Waffen birlikleri safında SSCB’ye karşı savaşmış, elinde Doğu Avrupa’nın birçok gariban halkının kanı bulunan bir Nazi artığıydı. NATO’nun emperyalist savaş suçlularının, Nazi Almanyası’nın faşist savaş suçlularını böyle selamlaması, görülmeye değer bir manzaraydı. Bu durum pek tabii bir skandal yarattı, Trudeau özür diledi, Meclis Başkanı özür diledi. Ama NATO’culardan ve emperyalistlerden hâlâ medet umup demokrasi bekleyenlerin kendileri-

ne sorması gereken soru şu; pek demokratik Kanada’da eski Nazilerin, huzur içinde emekliliklerinin tadını çıkarmasını nasıl açıklayacaksınız? Peki hele bu eski Nazilerin, alkışlan-

sın ya da alkışlanmasın, Kanada’nın tüm dünyaya ders vermeyi pek seven parlamentosuna onur konuğu olarak çağrılabilir olmasına ne diyeceksiniz?

Yargıtay'ın iktidar güdümlü kararları hükümsüzdür! Halkın hürriyet isyanı haklıdır ve meşrudur!

Sungur Savran

Cumhuriyetin 100 yılının en güzel günleri

Cumhuriyetin 100. yıldönümü bu ayın sonunda geliyor. Herkes kendine göre bir bilanço çıkaracak. Bu bilançolar bütün politik ve ideolojik odakların dünyaya ve Türkiye'ye nasıl baktığına ilişkin birer turnusol kâğıdı olacak. Yani cumhuriyet hakkında konuşan, aynı zamanda kendini ele vermiş olacak.

Bizim çıkaracağımız bilançonun özü şudur: Cumhuriyet tarihte ileri doğru bir sıçramadır, insanları padişahın kulu olmaktan çıkarmıştır, ama ilk günden sonuna dek bir burjuva cumhuriyeti olmuştur. Yani yasalarda herkes eşittir ama fiiliyatta eşitlik tam bir yalandır. Burjuva ayrıcalıklıdır.

Kuruluş sürecinde burjuva sınıfının programını savunan kadrolar, kendi temsilcilerinin yanı sıra Anadolu'nun köylüsünün ve işçisinin de emperyalist işgale karşı mücadeleye katılmasını engellemiştir. Kuruluş sonrası yapılan bütün atılımlar bu topraklarda kapitalist üretim tarzının sağlam biçimde gelişmesini amaçlamıştır. Yeni rejim, kapitalist sınıf için bir kapitalist ekonominin taşlarını adım adım döşerken ne köylüyü yoksulluktan kurtaracak bir gelişme sağlamıştır, ne işçiye başka ülkelerde çoktan elde edilmiş hakları (sendika, toplu sözleşme, grev vb.) tanımıştır.

Biz şimdi işçi hakkında söylediğimize odaklanalım. Bu o kadar doğrudur ki, Türkiye'de işe yarar bir sendikal düzen ancak 1963'te çalışma hayatını düzenleyen yeni yasaların kabulü sonrasında, yani *cumhuriyetin kuruluşundan tam 40 yıl sonra* kurulmuştur. Ama dikkat! Bu bile cumhuriyet yönetiminin kendiliğinden verdiği bir şey olmamıştır. Gerçi 1961 Anayasası'na grev bir hak olarak girmişti. Ama 1963'e dek bir türlü yeni hakkının nasıl kullanılacağına ilişkin yasal düzenleme yapılmamıştır. Ta ki 1963'te Kavel metal fabrikasında Kemal Türkler önderliğinde bir grev fiili olarak yapılsa dek! Yani önce grev gelmiştir, sonra bir hak verme anlamında değil, artık zaten hayatın bir gerçeği haline gelmiş bir olgunun patronlar açısından zararsızca yaşanmasını amaçlayan bir yasa çıkarılmıştır!

Ama burjuvazi 20. yüzyılda bütün dünyada var olan bu hakka bile dayanamayacaktır. 1967'de kurulan ve Türk-İş'ten farklı olarak gümbür gümbür mücadele meydanına çıkan DİSK'e sadece üç yıl tahammül edebilmiştir. DİSK'i iş yapamaz hale getirecek tedbirler içeren bir yasa mecliste kabul edilince, Türkiye işçi sınıfı ayağa kalkmıştır. 150 bin işçi sokaklara, meydanlara, İstanbul, Gebze, İzmit gibi sanayi merkezlerine hâkim olmuştur.

15-16 Haziran 1970, cumhuriyetin 100 yılının orta yerine düşer ve bir on yıl boyunca da olsa durumu köklü olarak değiştirir. Türkiye artık burjuva cumhuriyetini olabilecek en iyi rejim gibi yaşamak zorunda değildir. Çünkü 15-16 Haziran ayaklanması Türkiye'de proleter devrimler çağına açılması anlamına gelmektedir. Burjuva cumhuriyeti padişahın tek kişilik hâkimiyetinden farklı olarak herkesin yasa önünde eşitliğine dayanır ama gerçekte bir azınlık iktidarıdır. İşçi sınıfı iktidara geçtiğinde ise toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan emekçiler devletin sahibi olacaktır.

İşte bu yüzden 15-16 Haziran 1970, 100 yıllık cumhuriyetin en güzel günleridir! Geleceğe açılan kapıdır.

15-16 Haziran zaferle sonuçlanmış, DİSK bu büyük eylem sayesinde kurtulmuştur ama burjuvazinin içine derin bir korku düşmüştür. 12 Eylül 1980'de yaşanan genelkurmay darbesi işte tarihin ufkunda yükselen bu işçi devrimine erkenden engel olmayı amaçlayan bir karşı-devrimdir. 12 Eylül işçi sınıfının bütün kazanımlarına, haklarına, mevzilerine, örgütlerine hücum harekâtıdır, sınıfın mücadelesinin önüne bir sürü engel dikmiştir. Var olan toplumu ve devleti, kapitalizmi ve burjuva cumhuriyetini açacak bir devrime karşı koruyan ön alıcı bir karşı-devrimdir.

O günden bu yana, sadece Türkiye'nin değil dünya durumunun da her geçen yılla kötüye gitmesinin sonucu olarak toplumumuz, sömürünün doruğuna çıktığı hürriyetin dibe vurduğu bir yeni dönemi yaşamaktadır. İşçi sınıfı şunu hiç unutmamalıdır: Türkiye bugünkü duruma 12 Eylül karşı-devrimi dolayısıyla gelmiştir.

Bir gün 12 Eylül'ü tarihin çöplüğüne attığımızda, işçi sınıfını dev bir güç olarak yeniden ayağa kaldırdığımızda, AKP ve MHP de süpürülecek, çok daha güzel günler doğacaktır.

Yargıtay 3. Ceza Dairesi kamuoyunda "Gezi davası" olarak bilinen davada Kavala'ya verilen ağırlaştırılmış müebbet hapis ile Tayfun Kahraman, Mine Özerden, Çiğdem Mater Utku ve Türkiye İşçi Partisi'nden (TİP) Hatay milletvekili seçilen Can Atalay'a verilen 18'er yıl hapis cezalarını onadı. Ayrıca Mücella Yapıcı ve Hakan Altınay hakkındaki mahkûmiyet hükümlerini bozarak tahliyelerine karar verdi. Hukukun temel ilkeleri, Anayasa, Anayasa Mahkemesi'nin somut kararları hepsi iktidarın talimatıyla ayaklar altına alındı. Yargıtay kararının esas önemli yanı ise Gezi ile başlayan halk isyanını gayri meşru göstermeye çalışmasıdır. Bu kararlar amaçlanan, halkın kitlesel ve demokratik seferberliğini müebbetlik bir suçmuş gibi göstermektir.

Güdümlü karar halk iradesine zincir vurmaya amaçlıyor

Türkiye İşçi Partisi Hatay Milletvekili Can Atalay'ın cezasının onanması istibdadın bu saldırısının özel bir boyutuna işaret ediyor. Zira Can Atalay tam da iktidarın halka karşı işlediği suçların örnekleri olan Soma ve Ermenek maden katliamları, Çorlu Tren katliamı, Hendek ve daha birçok yerde yaşanan iş cinayetlerinde işçilerin ve ailelerinin yanında duran bir avukattır. Ayrıca istibdad rejimi meclise zincir vurarak, milletvekillerini figüranlaştırarak halk iradesini gasbetmektedir. Gezi ise tam tersine halk iradesinin en demokratik biçimde ve doğrudan ortaya konduğu bir olaydır. Bu yüzden istibdad rejimi bu gerekçeyle suçladığı Can Atalay'ın meclise halkın oylarıyla girmesini engellemek istemektedir. Kararın zamanlaması dahi tam meclisin yeniden açılacağı 1 Ekim'den hemen

önceye ayarlanmıştır.

Yargıtay'ın kararı Can Atalay'ı, Tayfun Kahraman'ı, Mine Özerden'i ve Çiğdem Mater Utku'yu bir süre daha hapisanelerde tutabilir ama halkın isyanının meşruluğunu, cezalandırdıkları insanların halk nezdindeki haklılıklarını ortadan kaldıramaz. Bu anlamda söz konusu kararların hiçbir hükmü yoktur, olmayacaktır da. Gezi ile başlayan ama Türkiye'nin tüm illerine yayılan, milyonların katıldığı bir halk isyanı meşruyetini zulme karşı direnişin haklılığından almaktadır. Bu haklılık ödenen bedellerle, halk isyanının şehitleriyle emekçi halkın yüreğine kazanmıştır. Halkın isyanının haklılığı, milyonların karşısında mücadele ettiği baskıcı iktidarın sonraki dönemde emperyalizme yaptığı hizmetlerden, kamu kaynaklarının yağmalanmasından, ülkeyi sermaye için bir ucuz emek cennetine, işçi sınıfı için ise bir sömürü cehennemine çevirmesinden de görülebilir.

Emperyalizmin hizmetkârı olan iktidar halkın isyanına kara çalamaz!

Gezi'den sonra iktidardakilerin kendi aralarında düşükleri kavgalar bu gerçeği değiştirmez. Gezi'yi Osman Kavala gibi bir kapitalistle özdeşleştirmek de istibdadın bir başka oyunudur. Osman Kavala da diğerleri gibi tamamen siyasi olarak manipüle edilmiş bir davanın neticesinde cezalandırılmaktadır. Ancak Osman Kavala ve benzerleri halkın haklı ve meşru isyanını ne başlatmış ne yönetmiş ne de yönlendirmiştir. Onlar olsa olsa bu isyanı iktidarla el ele sönmülmendirmek isteyenlerdendir. Biz Osman Kavala'nın haksızlığa uğradığını söylemekle birlikte Gezi ile başlayan halk isyanının onunla özdeşleş-

tilmesini kabul etmeyiz.

Gezi halkın isyanıdır! İktidarın kara propagandasında söylendiği gibi ilk birkaç günden sonra yoldan çıkmış bir vandallık değildir. İktidarın şiddetle bastırmaya, işbirlikçileriyle sönmülmendirmeye ve saptırmaya çalışmasına rağmen, gün geçtikçe halkın daha geniş kesimlerini hürriyet mücadelesinin içine çekmiş ve doğaya, ağaçlara, Gezi'ye sahip çıkmakla başlayıp hürriyet için milyonların seferberliğine dönüşmüştür. Dış güçlerce ne finanse edilmiş ne de yönlendirilmiştir. Tam tersine emperyalizmin en sadık hizmetkârı olan bir iktidar tarafından şiddetle bastırılmaya çalışılmıştır.

Hürriyet için "bu daha başlangıç mücadeleye devam!"

Gezi'den 10 yıl sonra işçi sınıfının, köylülerin, gençlerin, kadınların değişik biçimlerle ve farklı mecralarda verdiği mücadelelerde halen Gezi isyanı döneminde sokaklarda yankılanan sloganların duyulmaya devam etmesi, halkın isyanının meşruluğunun ve haklılığının bir başka göstergesidir. İşçi sınıfı Taksim'in yerine Kavel'i koymuş "her yer Kavel her yer direniş" diyerek grev yasalarına karşı mücadele ediyor. Öğrencisinden köylüsüne kadar hakkını arayanlar baskılarla yılmayacaklarını "bu daha başlangıç mücadeleye devam" diyerek haykırıyor. Gezi'de Topçu Kışlası yapmayı hayal edenler Abdülhamid istibdadının yolunu izlerken meydanlardan Hürriyet devriminin "kahrolsun istibdad yaşasın hürriyet" sloganları duyulmaya başlıyor. O halde gelecek için umutsuzluğa yer yoktur. Hürriyet için "bu daha başlangıç mücadeleye devam!"

Kişiler değil mafya, çete, kontrgerilla düzeni değişmeli

Seçimlerin ardından yeni kabine- de Süleyman Soylu İçişleri Bakan- lığına tekrar atanmadı. Onun yerine İstanbul Valisi Ali Yerlikaya bakanlı- ğa getirildi. Ardından da İçişleri Ba- kanlığı ve poliste Soylu'nun ekibine yönelik tasfiyeler başladı. Soylu'nun ekibi esas olarak 1996'da Susurluk skandalı ile kontrgerilla bağlantıları ortaya saçılan, suikaste uğrayan Uğur Mumcu'nun eşine bir tuğla çekersek tüm duvar yıkılır diyerek gözdağı veren, "bin operasyon yaptık" diye- rek faili meçhul cinayetlerde oynadı- ğı rolü övgüyle anlatan Mehmet Ağar'ın kadrosudur. Süleyman Soy- lu ile birlikte Mehmet Ağar da mafya şefi Sedat Peker'in inşaata dizisinde uyuşturucu kaçaklığından cinayete kadar ciddi suçlarla itham ediliyordu. Son seçimlerde Süleyman Soylu mecliste kızağa çekilirken, AKP mil- letvekili olan Mehmet Ağar'ın oğlu Tolga Ağar da liste dışı bırakılmıştı.

İktidar içindeki kavganın ortaya çıkardığı gerçek: Devlet mafya iç içe!

Ali Yerlikaya'nın yaptığı tasfi- yeler ve kadrolaşma hareketi kişisel bir rekabetten ya da husumetten daha fazlasını ifade ediyor. Zira kadrolar değiştirilirken aynı zamanda mafya ve suç örgütlerine yönelik operas- yonlar da hızlanmaya başladı. Her operasyonda eski bakan Süleyman Soylu'nun söz konusu gruplarla iliş-

kilerine dair pek çok haber ortalığa saçılıyor. Önce Sarallar grubuna operasyon yapıldı. Örgüte yönelik daha önce yapılan operasyonlarda İstanbul Emniyet Müdürü Muammer Aktaş'ın, Süleyman Soylu grubunun bilgi sızdırdığını ima ettiği ve bunun da devletin tepesinde ciddi bir gerilime neden olduğu söylenmekteydi. Soylu'nun İçişleri Bakanlığından ayrılmasının ardından ilk operasyonun da yine bu örgüte yapılması manidar- dı.

Daha sonra bir operasyon da Ayhan Bora Kaplan'ın liderliğini yaptı- ğı suç örgütüne yapıldı. Kaplan, sansasyon yaratmak üzere çekildiği belli olan video görüntüleri eşliğinde yere yatırılıp kelepçelenerek gö- zaltına alındı. Ardından Ayhan Bora Kaplan'ın çete elemanlarıyla birlikte 15 Temmuz gecesi TRT önündeki silahlı fotoğrafları basını kapladı. Çete elemanları Soylu'nun kuzeni Sadık Soylu tarafından çağrılmıştı. Daha sonra Kaplan grubunun Soylu ile bağ- lantıları sayesinde adeta bir koruma

zırhına bürünerek Ankara'yı haraca bağladığı iddiaları ortaya saçıldı. Tüm bunlar olurken Erdoğan'dan Soylu'ya sahip çıkan tek bir açıklama gelmiyor, AKP saflarında herkes adeta üç maymunu oynuyordu.

AKP cenahındaki suskunluğu bozan, Soylu'ya sahip çıkan Devlet Bahçeli oldu. Daha önce de pandemi döneminde Erdoğan'a karşı istifa res- ti çeken Soylu'ya yine Bahçeli sahip çıkmıştı. Yine Bahçeli ve Erdoğan özel bir görüşme yaptı. Ancak bu gö- rüşmenin içeriği kamuoyu ile payla- şılmadı. Bahçeli'nin Soylu'nun eki- biyle birlikte bu ekibin içinde yer alan MHP'li kadroların da tasfiye edilme- sinden rahatsızlık duyduğuna şüphe yok. Aynı zamanda Bahçeli'nin, ce- zaevinden çıkartmak için özel çaba sarf ettiği Alaattin Çakıcı ve hapisten çıkar çıkmaz kendisinin elini öpmeğe koşan Sedat Şahin gibi mafya şefle- ri aracılığı ile yer altı dünyasında bir hakimiyet kurma çabası içinde oldu- ğu da herkesçe görülüyordu. Bu gö- rüşmenin ardından Bahçeli'nin taviz koparıp koparamayacağı merak edi- lirken tam tersine Sedat Şahin'in ye- ğeni Mehmet Şahin'in lideri olduğu "Şahinler çetesi"ne yönelik yeni bir operasyon haberi daha geldi.

Temiz eller operasyonu yok: Hepsinin elleri kirli! Hepsinin elleri kanlı!

Tüm bunlara bakarak devletin yer altı dünyasına yönelik bir temiz eller operasyonuna giriştiğini söylemek fazlasıyla iyimserlik olur. Yaşanan, istibdadın kendi içindeki bir hizip kavgası niteliğindedir. Süleyman Soylu da en önemli mafya grupları- ndan Sedat Peker'in örgütüne ope- rasyonlar yapmıştı. Sonra Peker'in ifşaat videoları gelmişti. Soylu'nun operasyonları suç örgütlerinin temiz- lenmesiyle değil başka grupların öne çıkarak kara paradan payını arttırma- sıyla sonuçlandı. Şimdi de benzer bir sonucun doğması muhtemeldir. Ali Yerlikaya, Soylu döneminde İs- tanbul Valisi olarak görev yapmış, İstanbul'un işçisinin, emekçisinin, gencinin, kadınının karşısına istibdadın sopası olarak dikilmiştir. Şimdi de İçişleri Bakanı olarak istibdadın sopasını, Cumartesi Anneleri'nden ormanına deresine sahip çıkan köy- lülere kadar hak arayan herkesin başına indirmeye devam eden Ali Yerlikaya'yı övmenin hiçbir yeri ve gereği yoktur. Sorun kişiler değil, sis- temdir.

Bugün kavga eder, yarın anlaşılır olan yine emekçi halka olur

Ayrıca kavgaya olduğu kadar uz- laşmalara da bakmak gerekir. Mafya

operasyonları yapılıyor ama aynı sü- reçte Hablemitoğlu cinayeti davası- nın üzeri kapatıldı. Sanıklar serbest bırakıldı, bir tanesi de hapishaneden firar ettirildi. Sinan Ateş cinayeti ile ilgili bir dönem fırtına koparanlar sus pus oldular. Sivas katliamı sanıkları için yeni bir zaman aşımı kararı daha, yine yakın zamanda geldi. Yani bir yandan kavga ederken diğer yandan birbirlerinin suçlarını örtbas etmekte ya da halka karşı işledikleri suçları aklamakta el ele verebiliyorlar.

Tuğla çekilsin! Duvar yıkılsın! Kontrgerilla lağvedilsin!

Unutulmamalıdır ki iktidar sa- hipleri kendi aralarında kavgaya tu- tuştığında, daha önce halktan giz- lenen birçok bilgi ortaya çıkabilir. Geçmişte Susurluk skandalında bu oldu. Ergenekon sürecinde, 17-25 Aralık yolsuzluk soruşturmasında, 15 Temmuz sonrasında ve nihayet Sedat Peker'in ifşalarında bunlar hep yaşandı. İtirafı, ifşaları yapanların muteber olup olmaması önemli de- ğildir. Emekçi halk bu bilgilerin pe- şine düşüp, NATO eliyle kurulmuş, öncü işçilerin, mücadeleci sendikacı- ların, devrimcilerin, solcuların katili, 1 Mayıs 77'den Maraş'a, Çorum'dan Sivas'a katliamların organizatörü olan adlı adınca kontrgerillanın tasfi- yesini talep etmelidir. Yani tuğla çe- kilmeli, duvar yıkılmalıdır.

Karabağ savaşının Ermeni halkına zulme dönmesine izin vermeyelim

Üçüncü Karabağ savaşının sı- cak çatışma aşaması hızla sona erdi. İlk nüveleri daha Sovyetler Birliği yıkılmadan önce görülmeye baş- lanan Karabağ çatışmaları (hem Azerbaycan'ın hem Ermenistan'ın, Sovyet cumhuriyetleri olarak par- çası olduğu) Sovyet Sosyalist Cum- huriyetler Birliği'nin yıkılmasıyla iki devlet arasındaki açık savaşa dönüşerek doruk noktasına ula- şmıştı. Bu ilk savaşta, özellikle Sov- yet Silahlı Kuvvetleri içerisindeki Ermeni birliklerin sayıca üstünlüğü sayesinde Ermenistan net bir zafer kazanmıştı. 1994'te sona eren bu savaştan beri, uluslararası hukuk nüfusu büyük oranda Ermeni olan Dağlık-Karabağ'ı Azerbaycan topra- ğı olarak tanısa da, bölgeyi çev- releyen idari birimler Ermenistan işgali altında bulunuyor, Dağlık- Karabağ'ın kendisi ise diğer dev- letlerin resmi olarak tanımadığı (KKTC gibi düşünülebilir), Ermeni güçlerin yönettiği bir Dağlık-Kar- abağ Cumhuriyeti ya da Ermenicesi ile Artsah Cumhuriyeti tarafından yönetiliyordu.

1994 yenilgisinden bu yana, hem petrol gelirinin yarattığı avan- tajla, hem de Türkiye (Türkiye üzerinden NATO) ve İsrail'in deste- ğiyle, Azerbaycan tarafı büyük bir silahlanma atağı yapmış ve Erme- nistan ile arasındaki askerî denge- leri değiştirmişti. Nitekim 2020 yı- lında, Azerbaycan, Ermenistan'ın,

en önemli müttefiki Rusya ile 2018 Ermenistan halk isyanına müteakip yaşadığı krizden yararlandı. Azer- baycan, Ermenistan tarafından gelen bir saldırıyı da gerekçe olarak kullanarak harekete geçti ve belirle- yici bir zafer elde etti. Bu sonuçta, Azerbaycan tarafına Türkiye'nin doğrudan askerî desteği, İsrail'in ise silah satması belirleyici önem- deydi. Bu savaş sonucunda Erme- nistan, Dağlık-Karabağ'ın etrafın- daki bölgelerden çekilmiş, bölge ile Ermenistan arasında ise tek bağ olarak, Rus güçlerinin kontrolünde- ki Laçın koridoru kalmıştı.

2020 savaşının ardından kuru- lan denge sürdürülebilir olmaktan uzak, neredeyse iki savaş arasın- da bir perde arası gibiydi. Şimdi, Azerbaycan kuvvetleri, "terörle mücadele operasyonu" dedikleri bir askerî harekât ile mevcut hassas dengeyi dağıtıp, tamamen kendi lehinde bir güç dengesi oluşturmayı başarmış görünüyor. Neredeyse bir günde sonlanan bu taarruz yazının başında "Karabağ savaşının sıcak çatışma aşaması" demiştik. Zira, bu taarruzun ilk işaretleri aslında 2022 Aralık ayından beri kendini göstermişti. Azerbaycan güçleri La- çin koridorunu kapatarak, Dağlık- Karabağ'ın nefes borusunu kesmiş, adı konulmamış olsa da, neredeyse Ortaçağ'ın kale kuşatmalarını andı- ran bir durum ortaya çıkmıştı. Yani dokuz ay boyunca Karabağ halkı

ilaçtan yiyeceğe ve yakıtı kadar bir- çok konuda ciddi bir yokluk çeki- yor, böylece savaş, doğrudan muha- rebelere dönüşmeden önce Karabağ güçleri yıpratılıyordu. Kuşatmanın taarruza dönmesi içinse muhteme- len doğru an bekleniyordu. 2020 sa- vaşından sonra Nikol Paşinyan hükü- meti, Türkiye ve Azerbaycan'la anlaşma yoluna giderek, Batı emperyalizminin desteğini alarak ve iç politikada yenilginin sorumluluğu- nu Rusya'ya yükleyerek iktidarda kalmayı başardı.

Paşinyan'ın bu politikayı iler- letip, Rusya'ya karşı koz olarak kullanmak için beceriksiz biçim- de Batı emperyalizmi ile yakın- laşma hamleleri yapması, bir kez daha Azerbaycan'ın beklediği fırsatı yaratmış oldu. Ermenistan hem ABD ile ortak askerî tatbikat yaptı hem de Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin kuruluş metni olan Roma Statüsü'nü imzalayıp, onay- lanması (ratifikasyonu) için parla- mentoya yolladı. Uluslararası Ceza Mahkemesi, Vladimir Putin'in tutuklanması yönünde bir karar aldığı için, bu hamlenin Rusya'ya açıkça meydan okumak anlamına geldiği ortada. İşte Ermenistan'ın Rusya'yı açıkça karşısına aldığı ama (en azın- dan henüz) ABD ve AB emperyalizminin fiilî desteğine güveneme- yeceği bu ara aşamada, Azerbaycan tarafı harekete geçti. Azerbaycan teknik olarak kendi toprakları için-

de bir operasyon düzenliyor oldu- ğu için (yu- karıda bahsettiğimiz üzere Dağlık-Karabağ uluslararası hukuka göre Azer- baycan toprağı) Ermenistan tarafı dahi (dezavantajlı askerî konumunu da göz önünde bu- lundurarak) Karabağ'da Ermenistan askerî bulunmadığını açıklamakla yetindi. Hızlı taarruzun ardından, Karabağ'daki Ermeni yönetimi de Azerbaycan'ın öne sürdüğü ateşkes koşullarını yani silahsızlanmayı ka- bul etti. İki taraf arasındaki görüş- meler sürse de bu durum Dağlık- Karabağ Cumhuriyeti'nin mutlak yenilgisi ve muhtemelen fiilî olarak sonu anlamına geliyor.

Şimdi yeniden açılan Laçın kori- doru üzerinden, Dağlık-Karabağ'ın Ermeni halkı Ermenistan'a doğru kaçmaya başlamış durumda. İl- ham Aliyev yaptığı bir açıklamada, Karabağ'ın Ermeni halkının da kendi vatandaşları olduğunu ve bölgeyi onlar için de bir cennete çevirmek istediklerini söyledi. Fakat yıllara yayılan şovenist kışkırtma- lardan sonra bu açıklamalar, son 9 ayı adeta kuşatma altında geçirmiş olan Dağlık-Karabağ'ın Ermeni halkını teskin etmekten uzak. Bölge halkının Ermenistan'a geçişinin ne kadar devam edebileceği ve kalan

halkı nelerin beklediği konusunda da anlaşılabilir kaygılar mevcut. Türkiye'den bakan emekçiler ola- rak, bizim önceliğimiz Azerbay- can-Türkiye tarafının şovenizmi- ne teslim olmayıp, kardeş Ermeni halkına el uzatmak olmalıdır. Bu- gün Azerbaycan'ın zaferinin de, Azerbaycan-Ermenistan-Gürcistan hattındaki üç devletin sınırları ara- sındaki herhangi bir şekilde yeni- den düzenlenmesinin de, ulusal fay hatlarının hâlâ canlı olduğu böl- geye huzur getirmeyeceği aşikâr. Ermeni'nin de Azeri'nin de barış içinde yaşayacağı bir Kafkasya için, yani Kafkasya'da sosyalist bir fede- rasyon için mücadele yacılığını sürdürüyor. Azerbaycan'ın "kar- deş" bir devlet olarak zaferini kut- lama konusunda kimse önyargılarla davranmasın. Azerbaycan devleti bu kadar pirüpak ise Siyonist İsrail neden onu destekliyor? Doğru tu- tum, Azerbaycan zaferinin, Ermeni halkına zulme ve hatta bir katliama dönmemesi için mücadele etme- ktir. Bu görev hem Türkiye'nin hem Azerbaycan'ın emekçilerine düşü- yor.

Amerika

ABD'nin metal işçileri masaya yumruğunu vurdu

Aynı Türkiye'de olduğu gibi, Amerikan işçi sınıfının da en güçlü taburlarından birini metal işçileri ve özellikle de otomobil sektöründeki işçiler oluşturuyor. UAW, yani Birleşik Otomotiv İşçileri Sendikası'nda örgütlü olan bu işkolundaki işçiler şimdi ülkenin en büyük üç otomotiv şirketi olan Ford'un, General Motors'un ve Stellantis'in (Fiat, Peugeot, Jeep gibi markaların üreticisi) fabrikalarının yoğun bulunduğu ve ABD'nin Bursa'sı denebilecek Detroit ve çevresinde, şalter indirerek bütün ülkenin gündemine oturdu.

Greve giden günlerde, UAW'ın toplu sözleşme masasındaki talepleri yüzde 40 ücret artışı, işçilerin statüsünde birinci kategori-ikinci kategori olarak yapılan ayırma son verilmesi, 32 saatlik yani 4 günlük iş haftasına geçilmesi ve bir o kadar önemli olarak fabrika kapatmalara karşı grev hakkı idi. Yüzde 40 ücret artışı talebine, patron tarafı şimdilik yüzde 20 önererek karşılık veriyor. İşçilerin buna yanıtı ise net: Sendikanın çıkardığı istatistiklere göre, bu şirketlerin CEO'larının, yani şirketin tepesindeki müdürlerin son yıllarda ücretlerine yapılan artış yüzde 40'ı buluyor. Masa başında kâğıt imzalayan müdür para var da, o otomobilleri yaratan işçiye gelince "inek içti, dağa kaçtı" mı oluyor? Dolayısıyla işçiler patronların bu oyununa kanmıyor. Grev başladıktan sonra patron tarafından tekrar gelen yüzde 21 oranındaki ücret artış teklifini sendika ve işçiler reddetti.

Uzlaşmacı değil, mücadeleci taktikler

15 Eylül'de başlayan grev devam ederken grevin örgütlenme tarzına ve tüm ABD politikasında yarattığı etkiye değinmek gerekir. UAW sendikası son yıllarda önemli bir değişim yaşadı. Bu sendikanın son iki genel başkanı, sendikanın kasasından zimmetlerine milyon dolarları bulan paralar geçirdikleri için şu anda hapis-te. Bu yılın Nisan ayında sendikanın başına geçen Shawn Fain, UAW'nın 88 yıllık tarihinde doğrudan işçilerin oyuyla seçilen ilk sendika başkanı (öncesinde yalnızca delege ve şube başkanlarının oy kullandığı dolaylı bir seçim sistemi vardı). Henüz daha yolun başında olsak da, Fain'in önderliği önceki dönemlerin aksine sınıf uzlaşmasını değil, sınıf mücadelesini önüne koymuş gibi gözüküyor. Bunun çok sembolik bir işareti, Fain'in, toplu sözleşme süreci başlarken patron tarafı temsilcisinin elini sıkımayı reddetmesi olmuştu. Bunlar Fain önderliğine güvenmek için yeterli değil ve işçinin her daim sendikasına sahip çıkıp denetlemesi gerekiyor. Ama ilk işaretleri bu önderliğin farklı bir yol izlemeye niyetli olduğunu gösteriyor.

Nitekim, toplu görüşme sürecinin sonunda patron tarafı Nuh deyip peygamber demeyince, işçiler grev diyerek yanıt verdi. Ama UAW, bu sektörde üyesi olan yaklaşık 150 bin işçinin tamamını greve çıkartmak yerine, bize göre başarılı (ve Fransa'daki büyük grevler sırasında geçtiğimiz dönemlerde CGT'nin izledi-

ği metodu andıran) bir taktik izledi. Sendika her üç otomotiv şirketinin de üretimini aksatacak stratejik fabrikalar seçti ve toplamda yaklaşık 14 bin işçiyi ilk günden greve çıkardı. Bunun birkaç önemli sebebi bulunuyor. Birincisi aynı zamanda muhtemelen en belirleyici sebep şu: Grev başladıktan sonra, sendikanın grev kasası her işçiye haftada 500 dolar veriyor ve işçinin ve ailesinin sigortasının devam etmesi için gerekli ödemeleri yapıyor. Bu hesaplama, bu sektördeki tüm sendika üyeleri greve başladığında, grev kasasının üç ayın biraz altında bir süre greve devam etmek için yeterli olacağı hesaplanıyor. İlk hafta izlenen taktik sayesinde, patron tarafından üretim aksadı, yeni otomobiller çıkmaz oldu ama işçilerin grev kasası (diğer işçiler çalışmaya ve ücretleri üzerinden sendika aidatı vermeye devam ettiği için) ya hiç azalmadı ya da bu azalma çok cüzi oldu. Burada grevin zamanlaması da bir kez daha önem kazanıyor. Korona sonrası dö-

nemde, ABD'de otomobil stoklarının tarihi düşük bir seviyede olduğu hesaplanıyor. Yani patron tarafının, stoktaki araçları satarak grev sürecinde üretimin aksamaması sineye çekme şansı yok. Bu şartlar altında sendika, grevin devam edebileceği süreyi bu taktikle uzatarak patron tarafını ve hükümeti köşeye sıkıştırıyor.

Grevin gücünü adım adım büyütme, vites arttırma şansı

Bu taktiğin ikinci avantajı, sendikaya vites arttırma ve misillemede bulunma şansı vermesi. Patron tarafı bazı fabrikaları kapatmakla ya da bazı işyerlerinde işten çıkarmalarla sendikayı tehdit etmeye başladı bile. Şimdi sendika, patron tarafının bu tehditlerine ve adımlarına yeni fabrikalarda hızla şalter indirerek cevap verme şansına sahip. Dahası her olumsuz sonuçlanan görüşmede yeni fabrikalarda greve gitme ve vi-

tes arttırma olanağı, moral açısından ivmeyi sürekli yükseltme olanağı tanıyor. Son olarak, bu taktikle sendika patron tarafını kendi içinde bölmeye çalışıyor gibi gözüküyor. Nitekim üç şirketten Ford, sendikanın taleplerini kabul etmeye yanaştığı için, sendika ilk haftanın sonunda greve giden ikinci dalgadaki fabrikaları diğer iki şirkette yoğunlaştırdı. Eğer sendika bu taktiği işçilerin denetimi altında başarıyla uygularsa, grevin ülkedeki bütün havayı değiştirecek bir zaferle bitmesi işten bile değil.

Son olarak, burjuva siyasetinin, işçilerin gönülünü kazanıp gözünü boyamak için nasıl sıraya girdiğinin altını çizmek gerekir. ABD Başkanı Joseph Biden'den, bir önceki ABD Başkanı ve muhtemelen 2024'teki seçimlerde Biden'in rakibi olacak olan faşist Trump'a kadar bir dizi siyasetçi hemen sıraya girdi. Biden gelip sembolik olarak grev gözcülerinin arasına katılacağını söyledi, Trump ise aynı hafta grevi ziyaret edeceğini. Bir yandan, tam da seçim öncesinde 150 bin işçiyi ve ailelerini kapsayabilecek bir grevi karşılamak için siyasetçinin de işine gelmiyor. Ama dahası, Biden eğer işçilerin aklını çelip grevi hızla sonlandıramazsa tam seçim öncesi büyük bir fatura ödemesi gerekeceğinin farkında. Bu yüzden sevimlilik peşinde, grev gözcülüğü yapacağını söylüyor. İşte işçi sınıfının güçlü taburları yumruğunu masaya vurduğunda, patron siyasetçilerini böyle hem ayağına hem dize getirir! ABD'de de öyle, Türkiye'de de öyle olacak!

Avrupa

Yunanistan'da kamu emekçilerine esnek çalışma saldırısı

Yunanistan kamu emekçileri 21 Eylül'ü grev ve eylemlerle geçirdi. Hükümetin kamu sektöründe esnek çalışmayı getiren yasa tasarısına karşı yapılan grev ve eylemlere öğretmenler, doktorlar ve taşıma işçilerinin de dahil olduğu çok sayıda sektörden kamu emekçisi ve işçisi katıldı. Ülkenin en büyük kamu sendikası olan ve yaklaşık yarım milyon kamu emekçisini temsil eden ADEDY'nin örgütlediği grevde birçok okul ve hastane, acil servis dışında kapatıldı ve otobüs seferleri en aza indirildi.

Grevi tetikleyen yasa tasarısı bizim de çok yakından tanıdığımız esnek çalışma uygulamalarının, kamu sektörü emekçilerine dayatılmasını getiriyor. Yasa tasarısıyla gelen uygulamalar arasında, ek yarı-zamanlı çalışmanın serbest bırakılması ile birlikte çalışma günününün 13 saate, çalışma haftasının ise 6 güne çıkması var. Grevlerin altını oymak üzere yasaya giren bir başka uygulama da sendikaların grev kırımlara engel olmasını yasaklıyor, böylece grev kırmak yasal koruma altına alınıyor. Son olarak bu yasa tasarısı, yeni me-

mur ve kamu işçilerinin sözleşmelerinin ilk senesinde gerekçesiz olarak işten atılmalarının önünü açıyor.

Grev öncesi yapılan genel grev çağrıları ülkenin en büyük işçi sendikası tarafından, yasanın hükümetle iş birliği içerisinde çıkarıldığı ve kötü yanlarının törpülediği gerekçesiyle reddedildi. Böylece sarı sendikaların sınıf mücadelesine destek değil köstek olduğunu bir kez daha görmüş olduk. Syriza'nın yeni genel başkanı olan, Amerikan başkanı Joseph Biden gönüllüsü, eski Goldman Sachs çalışanı Stefanos Kasselakis ise hü-

kümetin bu tasarısının arkasında "gizli bir işçi karşıtı komplo" gördü. Kendisi borsalarla ilgilendiği kadar Yunanistan işçilerinin gerçekleri ile ilgilense, ortada gizli bir komplo değil, apaçık bir saldırı olduğunu bilirdi.

Yeniden seçilen sağcı Miçotakis hükümetine karşı gerçekleşen bu ilk grev, gelecekteki grev dalgalarının ve işçi mücadelelerinin bir provasıdır. İşçiler bu grevleri örgütlemeye devam etmeli ama

aynı zamanda siyasette de ipleri eline almalıdır. Bu olmadığı zaman muhalefet şarlatanların ve hainlerin elinde kalmaya, işçi hakları ezilmeye devam edecektir. Bu kanun Yunanistan, Türkiye ayırt etmez; dünyanın dört bir köşesinde geçerlidir.

Ortadoğu

Kuveyt'te öğrenciler eğitimde cinsiyet ayrımcılığına karşı çıkıyor

Kuveyt Üniversitesi'nde yeni eğitim-öğretim yılının açılışının hemen öncesinde karma eğitimin iptal edilmesi kararı üniversitelerde ve ülkede ciddi tartışmalar ve eylem hazırlıklarına yol açtı. 2015

yılında, Kuveyt Anayasa Mahkemesi, eğitim kurumlarında karma eğitimin dersliklerin içinde kadın ve erkek öğrenciler için ayrı ayrı sıralar temin edilerek uygulamaya sokulabileceği kararını vermişti.

Eğitim Bakanlığının, bu kararı çiğneyip karma eğitimi iptal edeceğini söylemesi üzerine, öğrencilerin öncülüğünde üniversitelerde oturma eylemleri ve ülke genelinde imza kampanyaları başlatılmış durumda.

Buna ek olarak, yine öğrenciler ve hukukçular, anayasa kararını çiğnediği için Eğitim Bakanlığına dava açtı.

Karma eğitimin kaldırılması kararına ortaklık eden Değerler Teşvik Komitesi Başkanı Kuveyt Milletvekili Muhammed Haif, yasaklama kararının devam edeceğini ve iptal edilmeyeceğini vurguluyor. Haif, Ulusal Meclis TV'ye verdiği röportajda "Örf ve adetleri temsil etmeyen, şeriata ve hukuka uymayan bazı profesörler var. Bu anormal durumların kontrol edil-

mesi gerekiyor. Çünkü sonuçta Kuveyt Üniversitesi'ni temsil ediyorlar. Dolayısıyla tüm profesörlerin üniversite tüzüğüne uyması gerekiyor" diyerek hem karma eğitimi savunan akademisyenleri hedef tahtasına koydu hem de üniversite tüzüğünü Anayasa Mahkemesi kararının üzerinde gördüğünü itiraf etti.

Bir tarafta karma eğitimi savunan ve birlikte mücadele eden kadın ve erkek öğrenciler ve onların arkasında durma cesaretini gösteren akademisyenler diğer tarafta

cinsiyet ayrımcılığını dayatan Eğitim Bakanlığı, üniversite yönetimleri ve Değerler Teşvik Komitesi. Bu bilek güreşini kimin kazanacağı önümüzdeki günlerde verilecek mücadelelerde belli olacak. Kuveyt'teki öğrenciler, üniversite içinde bir kadın-erkek ayrışmasının aynı zamanda toplumun geniş kesimlerinde, en başta da işçi sınıfının içinde bir ayrışmaya yol açacağı farkında. Kuveytli öğrenciler hepimize hatırlatıyor, laiklik Müslüman işçiye de lazım!

İşçiden emekçiden çalıp yerli ve yabancı para babalarına faiz ödeyecekler: Faiz harcamasının 4 yılda 324 milyar TL'den 2,3 Trilyon TL'ye çıkması öngörülüyor!

"Kurda yaşanan dalgalanmalar bu çerçevede değerlendirmemiz gerekiyor. Neymiş efendim, faizleri düşürüyormuşuz. Benden başka bir şey beklemeyin. Bir Müslüman olarak naslara neyi gerektiriyorsa onu yapmaya devam edeceğim. Hükmüm bu."

"Bu kardeşiniz iktidarda olduğu sürece faiz yükselmez, faiz devamlı düşecektir. Göreceksiniz enflasyon da faizle beraber düşecektir."

Bu sözleri Tayyip Erdoğan'ın ağzından tüm Türkiye duydu. Ne zaman ki seçimler bitti Erdoğan yerli ve

yabancı sermayenin ısmarlamasıyla ekonominin yönetimine Mehmet Şimşek (Hazine ve Maliye Bakanı), Cevdet Yılmaz (Cumhurbaşkanı Yardımcısı) ve Gaye Erkan'ı (Merkez Bankası Başkanı) getirdi. Bu ekibin ekonomik darboğazın faturasını işçiye, emekçiye, küçük esnafa ve çiftçiye ödedecek bir kemer sıkma programı için getirildiği herkesin malumu. Kemer sıkma programının önemli bir parçası da faizlerin artırılması. Konu kapitalistlerin çıkarı olunca Erdoğan bir kez daha nasları unutup söylediği

sözleri yutup faizleri arttırmaya başladı.

Erdoğan iktidarda kaldı faizler fırladı

Seçimlerden sonra Haziran ayından başlayarak dört seferde Merkez Bankası politika faizi yüzde 8,5'tan yüzde 30'a çıkarıldı. Piyasa faizleri haliyle daha da yüksek seyrediyor. Mevduat faizleri yüzde 50'lere ticari kredilerin faizleri ise yüzde 60'lara vardı. Tabii vatandaş ya da esnaf çekecek kredi bulabilirse. Bu arada devletin de borç yükü giderek artıyor.

Emekçi halkın vergileri para babalarına faiz olarak gidecek

Orta Vadeli Program'da devletin 2022 yılında 324 milyar TL olan faiz ödemelerinin 2023 sonunda 663 milyar olması öngörülüyor. Takip eden yıllarda ise faiz ödemeleri sırasıyla 1,2 Trilyon (2024), 1,8 Trilyon (2025) ve 2,3 Trilyon (2026) olacak şekilde katlanarak artacak. Faiz harcamaları 7,5 katına çıkarken faiz dışı harcamalar sadece 4 kat artacak. Bunun anlamı açık; devlet eğitimden, sağlıktan, sosyal güvenlik, kamu emekçilerinin maaşlarından kısıntı yaparak tüm bütçeyi faiz ödemelerine göre ayarla-

yacak. Bu vesile ile bir kez daha devletin vergi gelirlerinin yüzde 75'inin KDV ve ÖTV gibi dolaylı vergiler olduğunu, doğrudan vergilerin büyük kısmının da işçi ve emekçinin kaynaktan kesilerek ödediği vergiler olduğunu altını çizelim.

Erdoğan hem faizleri hem de enflasyonu aynı anda artırdı

Erdoğan faizlerle birlikte enflasyonun da düşeceğini göreceksiniz demişti. Peki ya faizler atarken enflasyon ne alemde? Merkez Bankası'nın kendi yaptığı beklenti anketlerinde sene sonu enflasyonu yüzde 67 çıkıyor. 2024 sonunda enflasyonu yüzde 33'e indireceğiz demişlerdi. Bırakın

bir yıl sonrayı bir ayda kendi beklentilerini yüzde 45 olarak revize etmek durumunda kaldılar.

Erdoğan iktidarda olduğu sürece hep kapitalistler ve para babaları kazanıyor

Erdoğan aynı anda hem faizleri hem de enflasyonu arttırmayı başarıyor. Çünkü faiz arttıkça bankalar ve para babaları, enflasyon arttıkça da alım gücünün düşmesiyle sömürü oranını arttıran patronlar kazanıyor. Özetle Erdoğan iktidarda olduğu sürece her zaman kapitalistlerin ve para babalarının kazandığını emekçi halkın ise hep daha fazla yoksullaştığını görüyoruz!

Tablo 1.5: Genel Devlet Dengesi (1)

	2022	2023 (GT)	2024 (P)	2025 (P)	2026 (P)
	(Milyar TL)				
Gelirler	4.180,7	7.697,4	12.859,8	16.504,6	19.630,3
Vergiler	2.383,6	4.323,8	7.480,8	9.613,5	11.467,6
Vergi Dışı Normal Gelirler	206,7	368,3	583,2	715,5	857,1
Faktör Gelirleri	624,3	1.069,0	1.485,7	1.981,6	2.349,7
Sosyal Fonlar	960,1	1.924,2	3.285,0	4.164,0	4.921,0
Özelleştirme Gelirleri	6,0	12,0	25,0	30,0	35,0
Harcamalar	4.300,8	9.349,1	15.328,6	18.114,0	21.209,5
Faiz Dışı Harcamalar	3.976,1	8.685,5	14.052,1	16.280,5	18.888,5
Cari Harcamalar	1.825,5	3.684,9	6.071,7	7.630,4	8.935,6
Yatırım Harcamaları	430,8	789,8	1.108,7	1.350,1	1.582,4
Transfer Harcamaları	1.719,8	4.210,8	6.871,6	7.300,0	8.370,4
Stok Değişim Fonu	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0
Faiz Harcamaları	324,7	663,6	1.276,5	1.833,5	2.321,0
Genel Devlet Dengesi	-120,1	-1.651,7	-2.468,8	-1.609,4	-1.579,2
Faiz Giderleri Hariç Denge	204,6	-988,1	-1.192,3	224,1	741,8
Özelleştirme Gelirleri Hariç Denge	-126,1	-1.663,7	-2.493,8	-1.639,4	-1.614,2
Faiz Gid. ve Özelleştirme Gel. Hariç Denge	198,6	-1.000,1	-1.217,3	194,1	706,8

Sermayenin kızıl elması, işçi sınıfının kırmızı çizgisi ve genel grev sebebi: Kıdem tazminatı

Türkiye'de sermaye için kıdem tazminatı bir ayak bağıdır. İşçi sınıfı için ise iş güvencesinin son kalesidir. Kıdem tazminatını kaldırmak ve işçileri maliyetsiz biçimde işten atabilmek tüm patronların özlemidir. Buna emek piyasasının katılıklarının giderilmesi gibi afili de bir ad takarlar. TÜSİAD'ın 2010 yılında yayınladığı raporda patronlar 2008-2009 yılında işten çıkartmaların emek verimliliğini koruyacak seviyede gerçekleşmemesinden (tercümesi daha az işçiyle daha fazla üretim yapamamak) şikâyet ediyordu. Suçlu bulunmuştu: Türkiye'nin katı emek

piyasası!

Sermayenin iktidarı olan AKP de iktidarda olduğu yıllar boyunca kıdem tazminatını kaldırmayı her zaman programına koymuştur. AKP'nin seçimleri gözeterek, işçi sınıfından yükselen tepkiler dolayısıyla rafa kaldırdığı kıdem tazminatının gaspı planı Orta Vadeli Planla bir kez daha raftan indirilmiş bulunuyor. AKP ve sermaye iktidarı kıdem tazminatının kaldırılmasından çifte bir yarar sağlamayı umuyor. Birincisini söyledik, işçileri maliyetsiz biçimde işten atmak. Dolayısıyla işsiz ordusunun büyümesi, işçi sınıfı içinde

rekabetin artması ve ücretlerin aşağı doğru çekilmesi. İkincisi ise kıdem tazminatını bir fona devrederek aynı işsizlik sigortası fonunda olduğu gibi bunu yağmalamak. AKP bu fonu devlet iç borçlanma senetleriyle hazinenin fonlanması için kullanacak. Sermaye ise işsizlik sigortasında olduğu gibi destek ve teşviklerle birlikte fona koyduğundan daha fazlasını alıp götürecektir.

Orta Vadeli Program'da kıdem tazminatı meselesi "sosyal taraflarla görüşülerek" diye bir ibare ile gündeme alınıyor. Bu bir tuzaktır. Yandaş sendikalara kıdem tazminatı düzenlemesinin iyileştirilmesi gereken yönleri olduğu söylenilerek, işçi sınıfı için tartışmaya kapalı olan bu

İşçi sınıfının sorunu daha iyi bir iş bulup ayrılamamak değil. Sigortasız çalıştırılmak! Mobbinge istifaya zorlanmak! Sendikalaştığında 25/2 iftirası ile tazminatsız işten atılmak!

Utanmaza bakın siz! Fonsa fonmuş! Mahmut Arslan gibileri sosyal taraf falan değil iktidarın tarafı, sermayenin işbirlikçileridir. Sosyal taraflardan işçi sınıfının sözü ise bellidir. Bu söz Türkiye'nin en büyük sendika konfederasyonu Türk-İş'in ve aynı şekilde DİSK'in kongre kararlarına da geçirilmiştir. Hiçbir sendika ağası bu sözden caymayı aklından bile geçirmesin. Bu söz: "Grevse grev! Genel grevse genel grev!" dir!

Orta Vadeli Program'ın tercümesi: Sermayenin stratejik saldırı programı

Orta Vadeli Program şu süslü cümlelerle başlıyor: "Fiyat istikrarını ve finansal istikrarı gözeterek, sürdürülebilir ve kapsayıcı bir ekonomik büyümeyi hedef alan, serbest rekabet ortamında verimliliği artırarak makroekonomik dengeleri gözeterek ve yapısal reformlarla desteklenen şeffaf, tutarlı, öngörülebilir ve uluslararası normlara uygun bir yaklaşım izlenecektir."

İşçinin emekçinin gözünden tercümesini yapalım: "Fiyatlar düşmeyecek, fiyatların artış hızını yavaşlatacağız. Kârların büyümesinin sürdürülebilir olması için emekçi halk kemer sıkacak. İşçi ücretlerinin alım gücü düşecek, birçokları işsiz kalacak, işi olanlar daha çok çalışarak açığı kapatacak. Sömürü oranını artırarak sermaye için verimliliği yükselteceğiz. İşçi sınıfının kıdem tazminatı ve sosyal güvenlik alanlarındaki kazanımlarını sermayenin çıkarlarını gözeterek yapısal reformlarla tırpanlayacağız. Sermayeye güven veren ve emperyalizmin normlarına uygun bir yaklaşım izlenecek!"